

ХРИСТО КАЛЧЕВ

**ВЪЛЧИ
КАПАН**

2

под редакцията на Владо Даверов

вulgарен роман

ХРИСТО КАЛЧЕВ
ВЪЛЧИ КАПАН II

chitanka.info

2006. Авторът на тази книга години наред следеше действията на българската мафия, докато стигна до нейните корени.
Те се оказаха във ВЛАСТТА...

ваш Христо Калчев

*Аз просто безметежно спях!
Събудих се... отново мрак...
За миг почувствах скръб и
облекчение...*

*Прекрасен беше този миг!
В капан попаднах, като вълк...
в капан безмилостен
Но с гордост, без смирение!*

*Христо
Калчев*

ПРЕДГОВОР

Христо Калчев ни напусна внезапно, без никакво предупреждение. Типично в негов стил. Остави ни последния си роман на записки, с обичайните си прозрения, които се оказаха верни. Счетохме за свой дълг да довършим започнатото и да го доведем до знанието на читателя.

Писателят Калчев беше от онези хора, които оцветяват света и го правят различен. Съзнаваме прекрасно, че не можем да го заместим изцяло. Благодарим на съпругата му Ели и на сина му Додо, че ни предоставиха материалите, по които работихме. Без тях нямаше да се справим.

Старали сме се да спазваме максимално линията на героите му и да предадем това, което той би искал да каже, ако беше между нас.

Истината за обществото е най-нужна на самото общество, както казваше той. За да можем да се оглеждаме в нея и да виждаме недостатъците.

Искаше хората да знаят тази истина, както и вярваше, че няма да забравят присъствието му в живота и литературата.

Някои от събитията в романа наистина се случиха, след като Христо се премести на небето. В неговите книги имаше отговорни предупреждения за бъдещето на България. Той отричаше мисията си на пророк, но ги бе предвидил с такава удивителна точност и с такова прозрение, характерни само за великите мъже.

А Христо беше такъв.

Покланяйки се пред паметта му, ние довършваме последния му роман и се надяваме, че ще ни прости. Закъсняхме. Правим го с усилията на цялото издателство „Световит“, което никога няма да го забрави.

Оги и Владо
приятели

I

След ареста на Сретен Йосич в България се случиха няколко странни събития. В началото на 2003 година, на една сравнително кротка уличка и в оживен привечерен час, бе убит прокурорът Николай Колев. Застреляха го с огромна лекота. Дни по-късно без никаква видима причина последва странното самоубийство на бившия психолог на баретите Владо Димов. На пръв поглед нямаше никаква връзка между двата инцидента, но всъщност те бяха вързани един за друг с рибарски възел, чийто край държеше Сретен Йосич. В типичния си стил Йошка беше успял да подготви бягството си чрез тези двамата. Следствието го установи без никакво съмнение и го докладва на Бойко Борисов. Йосич е трябвало да бъде изведен от затвора по медицински причини и да бъде преместен в болницата на МВР след полунощ. По пътя чакали два мощни автомобила, подсигурени от още един. Като маршрути за извеждане от София били предвидени Ломското шосе или пътя за Калотина, в зависимост от здравината на блокадата. Около Костинброд или Сливница дебнели в засада достатъчно хора на Сретен, готови да влязат в престрелка с полицията, ако се наложи. Най-интересна от този спектакъл била театралната част. При една от престрелките се предвиждало колата, в която фиктивно се вози Сретен Йосич да се взриви ефектно и да изгори докрай. Сетне в нея полицаите трябвало да намерят три трупа, които и най-опитните патолози да не могат да идентифицират. Единственото нещо, което трябвало да намерят бил пръстенът на Сретен Йосич върху палеца на един от предвидените нещастници. След което той необезпокояван можеше да напусне страната.

Организаторите на плана бяха хора от сръбската мафия. Те отлично съзнаваха, че един неподкупен патолог ще открие измамата. Използвайки връзките си в София успяха в сравнително кратки срокове да вкарат в спасяването на шефа си огромни пари. Първата им работа беше да се докопат до един бивш служител на специализирания отряд за борба с тероризма, уволнен с почести и запазил доверието си

пред ръководството на поделението — психологът Владимир Димов. Задачата му била да уреди нещата в затвора. След това без никакви особени трудности уговорили среща със заместник-прокурора Николай Колев, който трябвало да се заеме с прокуратурата. Висш полицай установил контакти със сръбската мафия покрай преследването на Боян Петракиев — Барона, неизвестен и досега, отговарял за полицията. За услугата на Владимир Димов му е било предадено куфарче с милион долара с уговорката да раздаде на всички участници полагаемите им се суми. Тези пари все още не са намерени. А операцията претърпява пълен провал. Прокурорът Колев умишлено съобщава за нея на свой човек от НСБОП и Сретен остава в затвора.

Бойко Борисов нямаше никаква заслуга за провала на това бягство, но въпреки всичко обра лаврите в международен мащаб. Приеха го последователно шефовете на полициите в най-големите европейски държави и го засипаха с ордени и медали. Дрънкулките, които толкова много обичаше, се сипеха върху него като пролетен дъжд.

* * *

Козела дойде в съзнание на третия ден след опита да го убият. Първото нещо, което видя всъщност беше нищо — огромна, безкрайна белота. Помисли, че се събужда след поредното си препиване, посегна да стане и чак тогава забеляза, че е овързан с многобройни кабели. „Дали пък не съм умрял, да му еба майката?“ опипа се внимателно той. Гърдите го заболяха и това му подсказа, че е напълно жив. Срещу него стоеше жена в бяла престилка, с бяла коса, с бял стетоскоп около врата. Лицето ѝ беше изключително красиво, макар и видимо поовехтяло. Очите ѝ бяха прекрасни. В тях имаше всичко, което харесваше от Родопите — бистрозеления цвят на горите през пролетта, дискретно кафявото на есента и чистата белота на зимата.

Вероятно приближаваше петдесетте, но беше запазила излъчването си на жена за всички времена.

— Да не си възрастен ангел хранител за дърти мошеници като мен? — попита той.

— Такава съм — разсмя се жената и върху леглото му се посипаха цветовете от акация. — Как се чувстваш?

— Като кайма на филийка.

— Значи вече си прескочил трапа?

— И къде съм кацнал?

— В скромната районна болница на Девин, господинчо! От теб се иска да кротуваш, да не се движиш, докато не ти позволя и да си гълташ хапчетата.

Така Козела се запозна с най-прекрасната жена в живота си — доктор Маринова.

* * *

Влад Аберман научи за покушението срещу Козела от телевизията и се побърка от страх. Колкото и да го мразеше той съзнаваше прекрасно, че остава сираче. Без проклетия старец животът му не струваше пукната пара. Репортажът съобщаваше за злополука между трима любители харпунисти, но Влад безпогрешно разпозна в намерения от рибарите мъж Йон Марин и му стана ясно, че това не е никаква злополука. Първата му мисъл бе да избяга и да се скрие някъде. След това се досети, че е достатъчно скрит и просто няма къде да се дене. Легна по гръб, загледан в тавана и зачака събитията.

* * *

Мадам Сабат също научи за покушението срещу Козела от медиите, но го усети по други белези. Вестниците съобщаваха за прострелян с харпун любител рибар с козя брада и силно увреден черен дроб. Не се изненада, че това се е случило в язовир, за който не беше чувала, но нямаше да се учуди, ако Козела внезапно се появеше и на Луната. Реакцията ѝ беше мигновена. Веднага изпрати двама от своите най-верни гавази да го открият.

* * *

Маджо разбра два дни по-късно. Той се беше покрил в един швейцарски пансион за пенсионери и силно се зарадва на своята предвидливост. Винаги е приятно да установиш, че си по-далновиден от най-големия си противник. Оживяването е почти като раждането.

* * *

На Флора ѝ съобщиха по телефона. Тя се беше посъзвела след убийството на Осип и отново командваше къщата си в Претория в типичния си стил. Раздаваше безсмислени заповеди на слугините и за всеки случай вървеше с прахосмукачката след тях. Когато научи, седна на дивана и неудържимо се разрида.

II

На 23 март 2003 година на ГКПП Калотина бе заловен Фарид Топчагич, албанец от хърватски произход. Шушумига на пръв поглед, невзрачен и трудно забележим, той се опитваше да вкара в страната два напълно запазени гранатомета. И на полицията, и на следствието беше пределно ясно, че албанецът не е нищо повече от муле, но гранатометите явно бяха предназначени за едра риба. Това убеждение се затвърди у разследващите още повече, когато най-изненадващо като защитник на Фарид се яви бившият министър на вътрешните работи, прескъпият адвокат Виктор Михайлов. Делото беше претупано и тригодишната условна присъда изобщо не задоволи прокуратурата. Топчагич свободно напусна страната. Едва тогава се разбра, че гранатометите са били предназначени за главния секретар на МВР. Подарък от Сретен Йосич. Бойко Борисов побесня. Той без друго знаеше, че българската правосъдна система може да бъде купена на всякакви нива, но все пак тригодишна условна присъда за два гранатомета му дойде много.

Точно по това време му се случи да попадне на разпит на едно друго „муле“, което прекарваше крадени автомобили от Австрия до Молдова. Беше нисък и кривокрак люлински „потник“ с бръсната глава и нагли свински очички. Имаше шест висящи дела.

— Разказвай! — притисна го без много увъртания генералът. — Кажи ми схемата от горе до долу, защото нямам време за губене. Пък и си ме намерил в особено настроение.

— Аз съм само шофьор, шефе! — дръпна се уплашен онзи.

— Това не ме интересува. Какво става като те хванат?

— Много бият. Най-страшни са първите двацет и четири часа, докато не се появи следователят.

— По-нататък?

— Още по-добре е когато дойде адвокатът. И двамата със сигурност са хора на боса.

— След това?

— След това ме пускат. Получавам фалшив паспорт и отново заминавам за Австрия.

— А с кой паспорт те съдят бе, муле?

— С истинския, но това няма значение. Съдиите също са купени от боса, а прокурорът взема най-много.

Именно този разпит беше в основата на огромния скандал между Бойко Борисов и българската правосъдна система. Без съмнение корупцията метастазираше във всички органи на властта.

* * *

Козела се съвземаше бързо. Прекрасният климат и спокойствието на малката районна болница му се отразяваха благотворно. Доктор Маринова действаше като балсам за изтерзаната му душа. Всъщност тя беше единствената лекарка в района. В щата на малката болница имаше още двама фелдшери, които местните хора също наричаха доктори и четири медицински сестри. Доктор Маринова управляваше скромното си царство с чар и разбиране, но и с вродената величественост на красивите жени. Наглеждаше Козела всеки ден след визитацията.

— Оправяме ли се, господине? — питаше го по типичния за лекарите начин да говорят в множествено число с пациентите си.

— Всяка сутрин се събуждам с надървен кур — отговаряше нагло Козела.

— Не думай! — смееше се доктор Маринова. — Какво ще те правим при това положение? Лечение няма в нито един медицински учебник.

На десетия ден тя го изведе на разходка и той за първи път чу малкото ѝ име — наричаше се Марина. На четиринадесетия ден отскочиха с нейната скромна кола до най-близкото заведение, където Марина му позволи да пие някакъв скалъпен от нея коктейл. На двайсетия ден го завари с бутилка водка и с цигара в уста в болничната стая и му вдигна невъобразим скандал. На двайсет и петия вече бяха любовници. Трийсет дена след покушението доктор Маринова попълваше епикриза на заболяването му и всички документи по

неговото изписване, когато в лечебницата нахълтаха двама яки мъжаги. Попитаха безцеремонно в коя стая лежи Йон Марин.

— Нямаме такъв пациент — отвърна спокойно тя.

После отвори вратата на кабинета и високо извика към сестринската стая:

— Петрова, имаме ли пациент Йон Марин?

За Козела това беше достатъчно. Измъкна се през прозореца, намери огромния джип със затъмнени стъкла и се вмъкна в него. Вратовете се върнаха след пет минути, разярени като селски песове. Настаниха се гневно на предните седалки. Заговориха помежду си припряно на иврит, но Козела не ги изчака да си довършат разговора.

— Как е мадам Сабат? — попита ги той.

Двамата пред него замръзнаха. Застинаха като издялани от камък. Между плешките им потекоха ручейчета еврейска пот.

— Засега няма да ви убивам — потупа ги дружески по теметата Козела. — Пръждосвайте се оттук и предайте на дъртата коза, че уговорката за Лесидрен остава. И още нещо... Ако още един път ви видя около болницата, търсете си място в рая.

Слезе спокойно от джипа, запали цигара и продължи да пуши дълго след като колата изчезна зад многобройните завой на пътя.

* * *

Бойко Борисов обичаше капитализма. Зад гърба му имаше един куп фирми, повечето от които печеливши и с изградено реноме. Най-известната от тях „Ипон — агенция за сигурност и охрана“ ООД, дори беше станала нарицателна. Разбира се имаше и провали. В периода 1994–1997 друга фирма с негово участие „ТЕО Интернационал“ бе уличена в производство на фалшиви цигари на Marlboro и Мелник, във фабриката в Краймorie, но тогава съдружник му беше Румен Николов — Пашата, с когото винаги се случваха гафове.

Решението му да премине от единия бряг на другия се породило постепенно, около многобройните му ангажменти в опазването на VIP-персони. Някъде по това време бъдещият генерал прозря, че политиката е най-едрия бизнес.

Парите наистина даваха свобода. Властта обаче предлагаше огромна мощ. И Бойко Борисов премина Рубикон. Беше му безпределно ясно, че слага главата си на дръвника и че неговите бивши приятели никога няма да му простят. Защото на практика той заставаше срещу тях. Но бъдещият генерал съзнаваше прекрасно и една друга истина: Никой не е по силен от държавата!

III

Маджо продължаваше да се скатава в Швейцария и да подава доказателства срещу Маргините на Румен Петков. Това беше единственият му шанс да оцелее. Другият му шанс беше да дочака цял новите парламентарни избори и да пусне своята бюлетина за Бойко Борисов. Поредното оживяване на Козела изобщо не го изненада. Отдавна смяташе този дърт пръч за безсмъртен. Дори когато помагаше с пари на онези, опитващи се да го унищожат. Откровено не вярваше в крайния успех. Но след като му съобщиха за връзката на бившия генерал с някаква провинциална лекарка, искрено се учуди.

Ахмед Доган научи за покушението от многобройните си агенти в района на Девин. На практика той владееше седемдесет процента от всичко, което се строеше наоколо или плаваше по водите на язовира. В първия момент не обърна особено внимание и реши, че е някакъв битов инцидент. Седмица по-късно обаче един от фелдшерите в болницата му подсказа, че надупченият с харпун старчок най-вероятно ще се окаже генералът от резерва Иван Милетиев.

Новината не беше от най-приятните. Ахмед не допускаше в свои води по-едри риби от него. На всичко отгоре Милетиев очевидно се беше сблизил с известната в този край доктор Маринова — жена от висока класа и доволно позната на Доган. Той помнеше добре покойният ѝ мъж, както и двамата ѝ сина.

* * *

Марина представи синовете си на Козела със същата непосредственост, с която правеше всичко. Избра един мрачен и дъждовен следобед, за да го заведе във вилата си и без да го предупреди, откряна вратата към хола. Около камината стояха двама млади мъже. Козела толкова се шашна, че в първия момент ги помисли за възкръсналите си синове. Едва след това различи във всеки от тях

чертите на Марина. Единият изглеждаше значително по-млад, макар да беше висок и с онази издължена фигура, която притежават само волейболистите.

— Това е Златан — представи го Марина.

Другият гледаше мрачно и смучеше остатъка от пурата си с такова настървение, сякаш от това зависеше бъдещето на света. Той също не бе нисък, но широчината на раменете му създаваше впечатление по-скоро за едър, отколкото за висок човек. Носеше косата си късо подстригана и поддържаше модерната напоследък едnodневна брада.

— Добрин — запозна ги Марина, но този път услужливо добави, — журналист на свободна практика... — После се разсмя и разтвори ръце. — Моите синове...

Обядваха весело и непринудено. Не стана дума за нищо съществено. Никой не обиди никого. Когато си тръгнаха Златан свойски прегърна Козела и той тутакси усети в него онази приветливост, характерна единствено за родопчани. Добрин му стисна ръката силно и го погледна толкова остро, сякаш забиваше кинжал. Беше взел зелените очи на майка си, но излъчваше някаква особена мъжественост, която смущаваше.

„Сякаш виждам себе си на младини... — помисли си Козела. — Лошо, много лошо!“

* * *

Мадам Сабат побесня. Тя беше свикнала с номерата на Козела, но последното му изпълнение я изкара от равновесие. Едва се сдържа да не разстреля гавазите си. Нареди им да следят отдалеч всяко негово движение и изпрати други в Лесидрен. Нямаше никаква представа къде точно е бърлогата на Козела, но този път бе твърдо решила да се подготви за всякакви изненади.

* * *

Влад Аберман също губеше търпение. Докато се спотайваше в леговището на Козела и си хабеше времето в гледане на телевизия, селяндурите заемаха територии. Камилата безмилостно командваше Североизточна България. Митьо Очите държеше южното крайбрежие и горния край на Северна България заедно с Белан. В Южна България се разпореждаха Гурвата, Попа, Боби Канадеца, Малкия Зум, Маймуната, Маниката и Стоян Кравата, а след убийството на Косьо Самоковеца и мистериозното изчезване на Мето Илиянски в София безнаказано действаше единствено Златко Баретата. Течаха потоци от пари, от които в ръцете на Влад не оставаше нито капка.

На терена излизаха нови играчи, като сина на Стоян Славов — Жоро Главата, а Влад трябваше да се свива и да се крие подобно на мишле. Козела му беше наредил да не напуска къщата по никакъв повод. Дори да не си показва носа навън.

* * *

Флора прекарваше дните си в Претория безсмислено и глупаво. В един момент ѝ омръзна да се грижи за къщата и заряза всичко. Уволни цялата прислуга. Мисълта ѝ беше изцяло обсебена от Козела и всичко около него. Ненавиждаше го със същата страст, с която го беше обичала толкова много години. Тя научи за връзката му с лекарката последна и се почувства жестоко измамена. Ревността я подлудяваше. Този път реши да действа професионално и нае едно бивше ченге, което се криеше в Южна Африка от възмездието на СИК.

— Искам да го убиеш лично и с хладно оръжие — връчи му чек за сто хиляди евро тя.

— Някакви други екстри, мадам? — отвърна хладнокръвно килърът.

— Донеси ми пениса му, познавам го добре!

— Окей — усмихна се онзи, без да знае, че по този начин си подписва смъртната присъда.

* * *

Козела го забеляза веднага и го разстреля на един от кейовете на язовира. Хвърли го във водата с окачена тежест на крака. Не каза нищо нито на Марина, нито на синовете ѝ. Упоритостта на Флора вече не го забавляваше. Налагаше се да вземе мерки.

IV

На 1 юни 2004 г. полицията залови над 40 000 фалшиви евро с перфектно качество, няколко хиляди долара менте, визи за САЩ, Гърция, Франция, Германия и Канада, както и подправени кредитни карти и чекове. Акцията започна призори в София, Пловдив, Хасково, Стара Загора и Пазарджик. Открити бяха и над 400 000 травел чекове „Томас Хук“ и еврочекове, фалшиви български и чуждестранни паспорти, включително и на араби, печати, наркотици, компютърни конфигурации, дискове с програмни продукти. Полицаяте попаднаха на списъци с имена на хора, на които е трябвало да бъдат издадени фалшиви паспорти. Дори и данни за ръста и цвета на очите им. Печатницата бе открита в ТПК „Марица“ в Пловдив. Фалшивите банкноти в евро с номинал 50, 100, 200 и 500 се оказаха с толкова високо качество, че можеха да минат безпроблемно през всяка една банка. Дори секретните кодове на доларите бяха издържали най-строга проверка.

НСБОП арестува десет души в Пловдив и трима в София, които както обикновено, се оказаха най-дребните риби. Истинските играчи отново останаха встрани от събитията.

Козела беше по това време в Южна Африка и следеше събитията дистанционно. Въпреки широката си мрежа за информация, дори той се заблуди, че тази акция е успех на току-що навлезлият в България Сикрет Сървис, на българската полиция и лично на главния секретар Бойко Борисов. А истината се оказа съвсем друга и много близко до него. Печатницата в Пловдив разкри едно на пръв поглед скромно разследване на все още неизвестния журналист Добрин Маринов. Колегите му веднага го нарекоха „питбула“ и този прякор щеше да го преследва до края на живота му.

В края на лятото Бойко Борисов направи изненадващ ход. Изобщо не предложи кандидатурата на най-близкия си човек Цветан Цветанов и зае неутрална позиция. Дори за най-тъпите политици стана пределно ясно, че той се прицелва в изпълнителната власт.

Действащият президент Георги Първанов остана без конкуренция, но политическите централи на старите партии изтръгнаха. Бойко Борисов методично и съвсем премерено, неумолимо вървеше към властта.

* * *

— Какво мислиш за България? — попита Козела големия син на Марина, Добрин, при една от зачестилите им срещи.

— Дойна крава — запали поредната си пура Добрин. Имаше навика да не ползва гилотина, а да отхапва края със зъби, което силно дразнеше Козела, но нито можеше да му се скара, нито да му се разсърди. Добрин излъчваше достатъчно мощ, за да прави каквото си иска.

Марина навлизаше все по-трайно в живота на Козела, нанасяше се в душата му като в нов апартамент. Правеше го елегантно и с финес. Променяше намеренията му. Връщаше цялата му човещина, с която старият генерал отдавна беше се разделил. А това беше вредно за бизнеса. Правеше го ленив и уязвим. Козела от години искаше да се пенсионира, обаче си даваше ясна сметка, че без вълчия капан това бе абсолютно невъзможно.

* * *

В края на август той се свърза с мадам Сабат по един стар, забравен канал.

— Как си, бабо? — попита Козела.

— Живея с надеждата светът да се отърве от теб, дърт пръч такъв! — отвърна му подobaващо мадам Сабат.

— Какво ще кажеш за първи септември?

— Първи септември е добра дата според всички еврейски традиции.

— Знам, че си пратила хора в Лесидрен, така че няма да ти обяснявам къде се намирам.

— Щом вече знаеш, този път ще наредя да ги разстрелят.

С Маджо връзката стана малко по-трудно. Наложих се да купувам доносници и продажни копелета от неговото обкръжение. В крайна сметка го намери в някакъв пансион.

— Как си, смелчага? — попита го той.

— Чувствам се прекрасно далеко от теб!

— Ще трябва да се приближиш около първи септември. Очаквам те в Лесидрен.

— Няма да стане лесно. Трябва да имам гаранции.

— Аз не съм съд, келеш такъв! Събери кураж и ела да си прибереш стоката!

С Ахмед Доган връзката се получи най-трудно. На практика той не успя да разговаря с него, пък и както се оказа това бе невъзможно. Свърза се с един от най-близките му сътрудници.

— Продава се Влад Аберман! — съобщи му Козела. — Търгът е на първи септември в едно селце наречено Лесидрен.

— Ще предам на шефа — обеща му онзи.

* * *

На 27 август Козела целуна Марина, докато спеше, и взе такси до Пловдив. Там отново нае любимото си БМВ рент-а-кар, с което за около три часа се докопа до Лесидрен. Изобщо не обърна внимание на Влад Аберман.

— Как си с чекиите? — попита го колкото да се получи някакъв разговор, след което заложи пластичен взрив навсякъде в къщата.

После огледа всичко отстрани. Не искаше да има невинно пострадали и тайно си призна, че това бе заслуга на Марина. Тя очевидно го променяше.

* * *

Мадам Сабат пристигна с обичайната си охрана. Настани се в хола. После любопитно огледа интериора.

— Значи оттук си ловувал? — попита тя. — Това било леговицето на звяра?

— Радвам се, че ти харесва! — запали цигара Козела и си наля чаша водка. Изобщо не предложи на другите.

Маджо пристигна в късния следобед и без никакви условности попита за Влад.

— Къде ми е стоката? — изправи се Младен Михалев срещу Козела. — Нямам време за губене, трябва още тази вечер да се връщам!

Ахмед Доган изобщо не пристигна. Изпрати бодигарда си — огромен, остриган нула номер турчин. „Рязаният пак ми се изплъзна!“ — ядоса се Козела, но вече нямаше за кога да отлага капана.

Вечерта им представи Влад Аберман и всички се изненадаха от неговата младост. С изключение на мадам Сабат. Тя го познаваше. Дори не повярваха, че това голобрадо момче владее технологията за безпрепятствено прехвърляне на наркотици от единия до другия свят. Сетне Козела си намери работа в двора, а още по-сетне на улицата. Там беше паркирал колата си. Взриви къщата малко преди да напусне Лесидрен, точно когато преминаваше моста. Спря и наблюдава зарята с тиха носталгия. Току-що бе унищожил миналото си.

V

Лесидренската екзекуция вцепени престъпния свят. В нея нямаше никаква логика. Дребните гангстери изобщо не познаваха мадам Сабат, а единственият от нейния ранг Маджо бе й правил компания в смъртта. Бодигардът на Доган също отиде зян, което подсказа на турчина, че идва и неговия ред. Лесидрен беше безспорно показна екзекуция и тези, които умееха да разчитат знаците се досетиха за какво става дума.

— Имаш ли нещо общо с това? — попита на закуска доктор Маринова. За първи път гледаше Козела с подозрение и видимо се съмняваше в неговата праведност.

— Абсолютно нищо! — отвърна той.

— Не мога да те гледам като закусваш с водка!

— Полезно е за черния дроб.

— Нали знаеш, че Доган командва парада около Девин?

— Аз отдавна съм в пенсия, мила. Това не ме засяга.

Доктор Маринова не му повярва, но като умна жена разбра, че Козела не може да бъде управляван по никакъв начин. Той беше многопластов човек, с двойно и тройно дъно и ако искаше да стигне до душата му, трябваше да изкопае кладенец.

* * *

Междувременно президентската кампания заля страната подобно порой. Появиха се безброй кандидатпрезидентски двойки, една от друга по-несполучливи и обидно непопулярни. Бойко Борисов, разбира се, не участваше. Нито пък взе страна. Неговото време още не беше дошло и той търпеливо изчакваше. Прие лесидренския взрив за нещо съвсем нормално и отдавна очаквано, но въпреки всичките си информатори, не можа да изчисли кой е неговият организатор. А той не обичаше да не знае. Безспорно не беше битка за преразпределение

на терени. Още по-малко разчистване на сметки. Присъствието на небезизвестната мадам Сабат и Маджо на едно място, заедно с бодигарда на Доган и напълно непознат млад мъж подсказваше намесата на професионалист от висока класа. И този професионалист можеше да бъде единствено Козела. Според всичките му сведения обаче, Козела отдавна беше мъртъв. А ето че се оказа жив.

— Направи невъзможното, за да го намериш! — нареди той на инспектора по сигурността в кметството си — полковника от резерва Ботьо Ботев.

— Той сам ще те намери — отвърна му Ботев.

* * *

В края на лятото двамата синове на доктор Маринова решиха да останат по-дълго край езерото, за да ловят риба и да изчакат началото на ловния сезон. Козела свикна да ги вижда от време на време край обедната маса, а вечерите задължително прекарваше в тяхната компания. Златан обикновено си мълчеше, но Добрин питаше за всичко.

— Кой си ти, дявол да те вземе? И откъде се появи на това място? — заяде се една вечер той.

— Не е здравословно да знаеш всичко! — отклони деликатно въпроса Козела.

— Имам чувството, че покрай теб живеем с бомба в гащите!

— Не забравяйте, че с вас има дама! — смъмри ги Марина и допълни извинително към Козела: — Не позволявам на синовете си да говорят цинизми.

— В такъв случай няма да ви еба пътката майна! — напусна масата Козела и следващата седмица прекара затворен в стаята си с кашон водка и сто кутии цигари.

* * *

На Козела му беше пределно ясно, че лесидренската екзекуция трудно ще му се размине. На този етап той нямаше друг вариант да

предпази Марина и децата ѝ, затова предпочете да посрещне предизвикателството сам, както го бе правел винаги. И то не закъсня. Първи, естествено, реагира Доган.

Изпрати му един дребен шмекер, когото Козела трябваше да премахне в движение. Успя да го прилъже до околностите на Асеновград и там го остави да лежи в една крайпътна канавка.

На Маджо хората също не закъсняха. С тях Козела се оправи значително по-бързо. Загащи ги в тоалетната на заведението, в което го чакаха и брутално им предложи да си изберат най-прекия път до майната си, ако искат да са живи.

Момчетата излязоха разумни. Отпрашиха за София с пределна скорост и повече не се появиха.

Евреите на мадам Сабат обаче не бяха толкова лесни, още повече те бяха загубили освен дъртата коза и Влад Аберман. Той си беше тяхна кръв.

Флора също не мирясваше. Обикаляше гневна многобройните си стаи на дома си в Претория и замисляше всевъзможни глупости.

— Да им еба майката скапана! — ядосваше се пред бутилка водка Козела. — Защо не ме оставят на мира? Аз все ще намеря начин някой ден да умра.

Продължаваше да прекарва вечерите си самотно и за всеки случай встрани от семейството на Марина. Но именно синовете ѝ не издържах и го потърсиха. Това се оказа фатално за Златан.

Поводът беше достатъчно добър, за да събере семейството около масата. Златан най-сетне щеше да следва, вероятно в Чехия. Той нямаше енергията на брат си, но притежаваше едно много ценно качество — беше тих и изключително приветлив младеж. Говореха за политика.

— Ако продължава в същия дух, за една година Бойко Борисов ще изгуби всичките си поддръжници — гневеше се Добрин.

— Защо мислиш така? — намеси се в разговора Марина.

— Популизъмът не е политическа платформа, мамо. Каца на рамото и отлита, ако не го хванеш навреме.

— Момчето е право — съгласи се Козела.

Той слушаше разсеяно, защото от самото начало беше забелязал съмнително раздвижване в другия край на ресторанта. Двама мъжаги

упорито си играеха на местни селяни, които се карат, но от километри им личеше, че са градски момчета, пък и бяха доста бездарни актьори.

— Политиката не търпи равностойни партньори — развиваше настойчиво тезата си Добрин. — Руските тайни служби командваха Съветския съюз с живи покойници и именно това прави сега Костов. Неговият кандидат за президент по нищо не се различава от Черненко.

— Добрин винаги се изхвърля — погледна извинително към Козела Марина и застина от ужас.

Зад гърба му беше застанал единият от мъжете, които доскоро се караха. Държеше в ръката си пистолет и макар тя да не разбираше нищо от оръжия веднага се досети, че удължената му цев е със заглушител.

Козела също забеляза мъжа. Той нито за миг не бе изпуснал движенията на изкуствените селяндури. Заби нож в слабините му с такава сила, че онзи дори не усети болката. Успя обаче да стреля. Изстрелът прозвуча като пуканка в тиган. Марина изпищя. Добрин зина от изненада. А Златан се строполи мъртъв до стола. Глупакът го беше улучил право в челото.

VI

На 25 февруари 2005 година в сръбския град Неготин бе арестуван хърватина Роберт Матанич и незабавно преместен в затвора в Стремска Митровица. Това се случи по твърде романтичен начин. Той и спътникът му Томислав Мариянович, когото местните власти издирваха след бягството му от затвора, се барикадираха в хотел „Инес крайна“ и поискаха среща с топ полицаи от Белград. Събитието мина като сензация по вестниците. Електронните медии също направиха своите репортажи. Все още никой от криминалните журналисти не се досещаше за какво точно става дума. Двама души обаче определено знаеха — Сретен Йосич и Козела. Роберт Матанич беше част от хърватската група килъри под командването на вече покойния бай Миле. Беше участвал пряко в разстрелите на Николай Зарев — Данкина, на Митко Малкия, на Димата Руснака и на Бранимир Григоров. Именно Роберт беше застрелял по поръчка на бай Миле Евгени Стефанов — Женята. Причака го пред фитнес центъра „Атлетикс“ на булевард „Ситняково“ около осем часа сутринта и го ликвидира, без да му мигне окото.

Хърватската група килъри се състоеше от дванайсет човека и в качеството си на главен секретар на МВР Бойко Борисов ги разкри до един. Всъщност имената им съобщиха вече забравения Маджо. Цената на предателството се оказа най-обикновена протекция и поредното разчистване на терена. В това нямаше нищо чудно, ако не се бяха случили още две странни неща. След разбиването на хърватската група за мокри поръчки, соченият за неин главатар Бранко Вуянович успя по мистериозен начин да избяга от ареста. Всъщност той просто си излезе, защото отдавна работеше за българските служби. Осъществяваше една изключително засекретена връзка със Земунския клан на сръбската мафия. Роберт Матанич се досети, че има нещо гнило. По-късно той също изчезна, но когато се предаде на властите в Неготин и на Сретен, и на Козела, и на Бойко Борисов им стана ясно, че е решил да пее. И той наистина пропя.

Козела посрещна относително спокойно лошата новина. Той познаваше Роберт много добре. Беше от онези момчета, които след гледането на безброй гангстерски филми се възприемаше като екшънгерой, но всъщност нямаше никакви качества, освен едрия си ръст и физическата си сила. Най-обикновено сръбско лайно. Заблуждаваше се, че знае всичко и има много за казване, което бе най-голямата му грешка. Топлата връзка между българската мафия и Земунския клан минаваше дълги години през Косьо Самоковец и Иван Тодоров — Доктора. Дори бронираните автомобили на Косьо след убийството му заминаха в тази посока. Бай Миле беше също техен човек. Криха го почти два сезона. В целия този театър Роберт играеше шестото дърво вляво. Изпълняваше мокри поръчки, вземаше парите си, но не знаеше нито причината, нито основанията, нито дълбокия замисъл.

Дори да пееше денонощно на сръбските власти, той разполагаше само с две ноти — кой му е поръчал убийството и кого е убил. И двете ноти отдавна бяха фалшиви.

Освен това Козела си имаше други грижи. Марина изпадна в тежка криза след смъртта на Златан и го задраска от списъка на приятелите си. За втори път жена, на която държеше, губеше син заради него.

Другият син на Марина — Добрин — намери Козела на един плаващ хотел в среда на Девинското езеро. От самото начало стана ясно, че разговорът ще бъде тежък.

— Ти си едра риба, но няма да позволя да избият семейството ми заради козята ти брада! — нападна го Добрин.

— Направих всичко възможно това да не стане! — опита се да го успокои Козела.

— Обясни го на майка ми.

— Първо трябва да го изясня за себе си.

Козела не лъжеше. Той все още не разполагаше с достатъчно информация кой беше изпратил тези идиоти, но без съмнение от всички възможни останаха двама — Сретен Йосич и Флора. Както и да го изчисляваше, в този момент Сретен бе твърде далеч и с много грижи. Седеше под домашен арест в Белград, където всяко негово движение се наблюдаваше стриктно от сръбските служби. Флора се движеше значително по-свободно по света. Метеше къщата в

Претория, която той беше купил, харчеше парите, които той й беше дал и по всяка вероятност денонощно замисляше как да го унищожи. Убийците на Златан без съмнение бяха изпратени от Флора.

* * *

Политическият живот в България продължаваше да се кандилка като куче в каруца. Страната без особени проблеми се приближаваше към Европейския съюз и това променяше статута както на вътрешната мафия, така и на колегите от околните страни. Апетитите се изостряха. Босовете на гангстерските групировки в Гърция, Турция, Сърбия и Македония си даваха сметка обаче, че всички едри риби в България вече са мъртви или са в затвора. Нямаше с кого да контактуват.

VII

В края на лятото държавата реши да вдигне цената си пред Европейския съюз и делото срещу Маргините тръгна към приключване. Най-изненадващо се оказа, че никому неизвестният до този момент варненски бизнесмен Никола Дамянов наистина дължи на братята Маргини 450 хиляди паунда, а генерал Любен Гоцев е близък приятел на Маджо. Само за един ден се срути цялата легенда за тяхната тотална невинност. Имаха вземане-даване с престъпния свят, а на всичко отгоре бяха част от него. Козела, разбира се, знаеше това отдавна. Беше работил с генерал Любен Гоцев по служба и оценяваше високо качествата му, но от друга страна изобщо не се съмняваше в безпределния му цинизъм и в онази безцеремонност, характерна за всички шпиони. Те не признават закони и държави, живеят в един свят, който няма нищо общо с останалия. Козела не се съмняваше в още едно нещо — делото срещу Маргините щеше да завърши трагично. Или ще убият тях, което беше най-лесното решение. Или ще убият свидетелите срещу тях. Или тези, които бяха нарочили предварително за жертви — Гоцев и Дамянов. Доктора вече го отсвириха и то, когато братята киснеха в затвора.

Държавата ставаше все по-сложна, а това не се харесваше нито на Козела, нито на Бойко Борисов. Двамата не се познаваха лично и нямаха топла връзка, което не пречеше да мислят еднакво. Козела никога не бе обичал властта. Не забравяше, че тя развращава, а абсолютната власт развращава абсолютно. Дори не можеше да преброи хората, които беше убил, но винаги поддържаше кантара си за справедливост и му се искаше, когато дойде Страшният съд да се изправи пред него с всичките си грехове, но и с оправданието за тях. Влезе почти с взлом в къщата на Марина, за да ѝ обясни точно това:

— Проклинам деня, в който те видях! — напъди го тя. — Едва сега разбрах как изглежда дявола.

— Тепърва ще видиш истинското му лице, докторке! — запали цигара Козела и безцеремонно бръкна в хладилника. От добрите си

дни там държеше бутилка с водка.

— Напусни къщата ми веднага!

— Не и преди да ти обясня какво смятам да сторя.

— Ти си проклет кучи син...

— Аз съм много повече от това. Аз съм смрадлив козел, пръч и лайно, но за твое сведение съм стигнал до генерал от полицията и до престъпник от световен мащаб. Никой не може безнаказано да убива твоя син. И сега ще ти кажа нещо. Аз загубих двама.

— Отвратителен си!

— Такъв съм.

— Прекрасен си!

— Такъв съм.

— Съсипа ми живота!

— Предлагам ти да си го съсипваме заедно. Малко остана.

* * *

Междувременно Румен Петков замисляше ново преброяване на босовете в престъпния свят. Но босове вече нямаше. Сбъднаха се очакванията на най-големите песимисти. С навлизането на Европейския съюз българските гангстери изчезваха мистериозно един след друг, за да отстъпят място на европейските. Големите риби изяждаха дребните. Вече с просто око се виждаше, че Бойко Борисов неумолимо и последователно върви към единственото оцеляване — властта. Тя не беше по-малко престъпна, но притежаваше едно качество. Беше легитимна. Напълно узаконена престъпност. Гласувана с вот на народа, делегирана, а в конкретния случай дори благословена.

* * *

Момчетата от престъпния бизнес не бяха узрели за властта. Купуваха я, но не я разбираха. Не подозираха курвения й характер. Властта разполага с цялата мощ на държавата и говори от името на народа. Това не им бе много ясно. Властта е институционален престъпник, защитен от конституционния съд, а те си оставаха дребни

измежари, които може да прибере всеки районен съдия. Това също не им бе ясно. Властта подготвяше своите престъпници в Харвард, Кеймбридж и Москва, а те притежаваха дипломи за средно образование от Смолян, Пазарджик и Плевен. Това също не им бе ясно. Бойко Борисов го разбра навреме и на подходящото място. Избяга им с една обиколка и сега трябваше да го настигат. Точно затова се опитаха да го убият.

Като всеки суетен човек той веднага си спретна шосето до Банкя. Преасфалтира го и го подреди сякаш щеше да спи на него. Причакаха го на кръстовището преди околоръстния път. Куршумите минаха над колата единствено поради некадърност на килърите. Късметът върви с късметлиите. Този път обаче Бойко Борисов се уплаши. Скри се за дълго и се отказа от президентската кампания. Разбра най-сетне свещената истина. Престъпниците са жестоки, но властта още по-жестока. И много предпазливо тръгна да я превзема.

VIII

Един месец след погребението на Златан, Козела най-сетне се докопа до Марина. Намери я в болницата, разбира се. Тя не мърдаше оттам и не искаше да се среща с никого. Другият ѝ син Добрин беше заминал някъде далеч и Марина живееше със скръбта си по Златан в пълна самота.

— Остави ме на мира! — изгони го тя.

— Мъката се понася по-лесно от двама.

— Не искам да делия нищо с теб — приключи разговора Марина и Козела остана отново сам както бе свикнал да живее през целия си живот.

Другият му проблем беше хърватинът Роберт Матанич. Той пееше в Сърбия денонощно и техният Върховен съд постанови да бъде предаден в България.

— Ако това стане — заяви той пред съдийката Драгица Сингурлович — веднага ще бъда убит.

На Козела хич не му пукаше точно кога ще бъде убит Роберт, но понеже беше косвено свързан с тази история предпочиташе хърватина да не идва в София. Всъщност историята по залавянето на хърватските килъри беше толкова нелепа, че ако не беше истинска, никой нямаше да ѝ повярва. През 2004 година един дребен крадец се вмъкна в апартамент на ул. „Дойран“ 9 в столицата, за да открадне колкото му трябва през деня. Не беше никакъв проблем. Чак вътре с ужас разбра, че е попаднал на най-неподходящото място в живота си. В стаята бяха струпани оръжия и бронезилетки с надпис „Полиция“, а на масата стоеше включен преносим компютър. Арестуващият полицаи кликна върху последния файл и с изненада намери поредица от снимки на непознати момчета, всичките до един с пистолети и в бойни пози. Около един часа през нощта на 11 август бе арестуван хърватина Бранко Вуянович. С него беше и бившият легионер Красимир Станчев. Красимир Станчев успя да избяга веднага от полицията. Измъкна се през главния вход срещу една цигара. До сутринта избяга и другият. И

за двамата остана съмнението, че са пуснати от вътрешни лица. По друг начин на практика от Първо районно на софийската полиция никой не можеше да се освободи. Правилата бяха строги, а полицаите изключително страхливи. Връзваха всеки задържан на така наречения „малък трамвай“ и му позволяваха достъп дори до тоалетната само с разрешение на голямото началство. По-късно се разбра, че Красимир Станчев е бил охрана на бай Миле. Хърватската група пък на свой ред купи собствената си полиция, която не само ги обяви за невинни, но заяви в нарочно съобщение, че по това време са били в родината си. Единствено Бойко Борисов успя да установи по собствени канали принадлежността на десет от тези юнаци към трафика на дрога, към многобройни кражби и грабежи. Междувременно избухна скандал между българското и хърватското МВР заради снимките на бандата, публикувани в нашето ведомство. От Загреб твърдяха, че е нарушена процедурата за издирване на престъпници. Техни близки се заканваха, че ще съдят България, но по-късно така и не се обадиха. От българска страна запазиха пълно мълчание.

През есента на 2004 година в България бе арестуван хърватина Иван Може. Обвинението срещу него гласеше, че е убил криминално проявения Шаки, но две години по-късно съдът го оправда. Цялата легенда около хърватската група се разпадна и единствено Бойко Борисов вярваше, че тя е самата истина.

* * *

Козела знаеше за хърватските килъри на бай Миле отдавна. Изобщо не се учуди, че са намерили снимките в компютъра, защото те бяха глупави, наивни и тъпи момчета. Притесняваше го единствено тяхното присъствие в България. Когато разбра, че Флора му е пратила двама от тях да го убият, съвсем побесня. Още повече те отнесоха Златан.

— Ще ги избия до един — появи се той рано сутринта в районната болница при Марина.

— Пиян си — отблъсна го тя.

— Разбрах кои са и от тях няма да остане дори спомен!

— Това няма да върне сина ми.

Пътят на Козела към Марина ставаше все по-труден, но пътят на Марина към истината за смъртта на сина ѝ вече се виждаше. Колкото и да ненавиждаше Козела, тя разбираше битката му с миналото и като първа класа жена усещаше вътрешната му съпричастност. Беше готова да му прости. Въпрос на време.

Козела откри килърите на Златан в Дубровник. Намери ги по най-лесния начин — срещу пари. Първият изрови от смотан бар до пристанището и приятелски го попита:

— Как си?

— Добре съм — отвърна оня. — А ти кой си?

— Аз съм този, който ще ти върне достойнството — застреля го под масата Козела.

С другия нещата се получиха доста по-сложно. Той помагаше на майка си в зеленчуковата градина и изглеждаше толкова невинно, че на Козела чак му дожаля. Не за него. За старата, забрадена в черно жена, която беше отгледала това тъпо копеле. За цялата им беднотия и за причината той да стане убиец. За целия шибан, просмукан от идиотщини живот. Но нямаше как да забрави Златан. Удави го в най-близката река и захвърли тялото му по течението.

IX

„Какво значи да си политик в България, мама му стара? — седеше пред чаша водка Козела на вилата си край Девин. — Политик не е този, на когото са отпуснали някакъв временен пост — министър, депутат за някое време и после го забравяш завинаги. Хората, които се занимават с държавни дела и получават правото да се наричат държавници са два типа. Едните влизат със социалния си престиж в политиката, за да променят нещо в държавата. Другите тръгват към политиката, за да направят пари и социален престиж. В България засега се наблюдава предимно втората част кандидати за власт и слава. Когато минат две или три поколения, чак тогава може би ще се създаде политическа обстановка в държавата, тогава ще се заговори за война на политическа основа. Сега всичко е чиста проба борба за пари. Да обявиш убийство на Кюлев за политическо е най-голямата глупост.“

— Да не искаш да кажеш, че парите нямат нищо общо с политиката? — контрира го Марина, с която все по-често прекарваха вечерите си край езерото. Тя не му беше простила убийство на Златан, но нямаше друг човек, с когото да споделя тъжните си залези. Добрин отдавна шеташе някъде по света.

— Нищо подобно — запали цигара Козела. — Кюлев не беше уличен стрелец, обаче никой не обясни откъде получи парите. Как е възможно някакво ченге от Държавна сигурност да се събуди милионер и банкер за една нощ? Защо ти не се събудиш милионер? Това може да стане, само ако влезеш във връзка с руската мафия.

— Твърдиш, че руската мафия поддържа някакви контакти с българската страна?

— Има ли икономически интереси някъде, схемата е достатъчно проста. При всеки конфликт от едната страна са руснаците, от другата страна американците, а в средата еврейските пари. А има ли гангстерско напрежение, задължително от една страна са трафикантите на наркотици — обикновено от Далечния изток или от Латинската Америка, и непременно с посредници и атамани от руската мафия.

— Откъде знаеш всичко това?

— Знам много повече. Точно тези хора скроиха шапка на сицилианците да не се занимават с някакви наши мърлячи. Половината от българските гангстери загинаха от руски куршуми.

— Странен човек си ти, Иване — прибираше се огорчена и потисната в стаята си Марина. И не го допускаше при себе си по никакъв повод.

Покрай Марина Козела все по-често се надяваше да довърши остатъка от живота си спокойно и с онова отношение към хората, с което го бе започнал.

Новината, че Маджо е оцелял след „Вълчия капан“ го изненада неприятно.

За медиите и полицията той продължаваше да бъде мъртъв, но Козела получи ясни сигнали за точното му местонахождение. И това не беше случайно. Маджо предлагаше мир.

Напоследък симулирането на смърт се превърна в епидемия сред гангстерите. Козела силно си съмняваше, че под бетонната плоча на параклиса в Арбанаси лежи тялото на Илия Павлов. Мето Илиянски също не беше безследно изчезнал, а най-вероятно се разхождаше гол до кръста и с променено лице на някой от островите с вечно лято. Намираше го в реда на нещата. След като си заработил милиони, да позволиш да те отсвирят бе наистина глупаво. Всички те до един обаче щяха да атакуват по някакъв начин Бойко Борисов, за да задържат империите си и да ги командват дистанционно. Без да се завръщат от „оня свят“ и без да се афишират официално.

Козела знаеше със сигурност едно — вълчият капан разкъса телата на мадам Сабат и Влад Аберман и по този начин задраска завинаги тази част от живота му. На този етап това му беше достатъчно.

Междувременно процесът срещу Маргините зацikli. Тръгваше и спираше подобно нередовен мензис. Свидетелите даваха противоречиви показания. Адвокатите се разболяваха на всеки десет дни и съдиите се видяха в чудо. Прокуратурата също не бързаше. Обвиненията бяха колебливи и лишени от категорични доказателства. Братята Маринови се държаха спокойно и уверено, защото знаеха, че са жертвени агнета. България получи уверения и точна дата за приемане в Европейския съюз, което до голяма степен успокои

съдебната система и властта. Във високите среди започнаха сериозно да се замислят как да се отърват от случая. Точно по това време английската телевизия ВВС обяви списък на български бизнесмени с криминално натрупани капитали, което отново взриви обстановката в страната.

— Навярно знаеш кой е този бизнесмен, който си е направил капиталите от комар и минава за най-богатия човек в България? — попита Марина при една от редовните срещи между двамата на терасата край езерото. — Никой не смее да му произнесе името.

— Разбира се, че знам. Васил Божков — Черепа — кимна Козела, наля си водка и посегна към кутията „Ротманс“.

— И той ли е свързан с властта?

— Самият факт, че президентът може да му бъде конферансие не ти ли стига?

— Конферансие?!

— Преди ден-два може би гледах „Спортист на годината“, предаване финансирано от „Нове Холдинг“. От същия този Васил Божков. Водеше го някаква гимнастичка, но тя няма значение. Истинският шоумен беше точно президентът Първанов и той раздаваше наградите, определени от „Нове Холдинг“ за шампионите на годината. Изглежда невинно и шампионът беше точен — шахматистът Топалов.

— Но това е само спорт?

— Именно. Само че ми кажи какво общо има със спортиста на годината Черепа и по каква причина наградите, които той определя, връчва президентът на републиката? Президентът на републиката не може да се превръща в конферансие на някакъв си бизнесмен, който и да е той, ако не е обвързан с него.

— Звучи доста гнусничко.

— Така е.

След което Марина за пореден път се прибираше огорчена и потисната в стаята си и за пореден път не допускаше Козела да припари до нея.

* * *

Козела не си правеше никакви илюзии, че се е скрил край Девинското езеро, но повече се боеше за Марина и за сина ѝ. Добрин все още скиташе някъде из арабските страни, командирован за серия репортажи. Очакваха го да се върне всеки миг. Марина обаче си вършеше работата в болницата, както го беше правила цял живот. И бе напълно незащитена.

Козела нае малък джип, с който я караше и връщаше обратно на вилата. Предварително разучи всички критични места по пътя. В общи линии те бяха твърде много при подобна начупена местност, но имаше един завой, който той би избрал, ако трябваше да ликвидира някого. Килърът ги причака точно там. И Козела разбра, че този път има работа с професионалисти. Беше предвидил предварително пътя за бягство, който най-малко можеше да се нарече лесен.

Веднага след като ги засипаха първите куршуми от автомата, той блъсна Марина на задната седалка и спусна джипа по тясната козя пътека към пропастта. Преобърнаха се няколко пъти, преди да спрат по някакво чудо върху колелетата в средата на планински поток.

— С теб не се живее! — изправи се учудващо спокойна Марина.
— Спирам дотук!

— Аз съм единственият ти шанс, мила! — ухили се Козела. Седна на най-големия камък край потрошения джип и потърси суха цигара в кутията си.

Х

Големите гангстери открай време бяха продукт на властта. Повечето от тях наследиха каналите, разработвани дълги години от бившата Държавна сигурност. Дадоха ги наготово на младоците — Самоковеца, Амигоса и Доктора, които по на трийсет години полудяха от пари. Посредниците също бяха известни — генерал Любен Гоцев и компания. Предприятия като „Кинтекс“, „Кореком“ и подобни за необмитена търговия постепенно се оттеглиха кротко встрани и отстъпиха утъпканите си пътеки на избрани от службите хора. Не беше рентабилно да се затварят каналите от изток на запад и обратно. В едната посока вървеше дрогата, в другата — оръжието. Сянката на Любен Гоцев затискаше всички, така че нямаше нищо чудно в намерението на Маргините да го убият. Съвсем по друг начин стоеше въпросът как властите ще докажат това тяхно намерение. Затова процесът срещу братята Маринови, подготвен толкова старателно, все повече заприличваше на фарс.

* * *

Сретен Йосич беше наясно с целия механизъм по предаването на каналите. Не му пукаше кой кого ще убие, но държеше да запази основния пакет акции по контрола на трафика и да възстанови влиянието си в България. Особено след като Брюксел потвърди датата на приемането ѝ в Европейския съюз. Сръбските власти го поставиха под домашен арест, което му даваше възможност да получава пълна информация за всички и всичко. Отдавна се беше отказал да отмъщава на Бойко Борисов. Той оценяваше по достойнство неговото присъствие в българската политика и без съмнение смяташе, че в бъдеще двамата можеха да се разберат.

Маджо наистина беше жив и то по една елементарно проста причина. На срещата в Лесидрен той прати двойник. Учуди се, че

Козела не го е разпознал, но пък от друга страна беше вложил доста пари, за да изгради пълно подобие на себе си. Той също нямаше нищо против Бойко Борисов да навлезе в изпълнителната власт. Надяваше се да се разбере с него и да се завърне напълно легално в България. Маджо остаряваше. Обичаше „Славия“ и все повече му се искаше да довърши спокойно дните си.

* * *

Козела следеше събитията от вилата си край Девин. След поредния опит за покушение, Марина се прибра в собствената си къща и не желаше да го види по никакъв повод. За нея се грижеше Добрин, който спешно се завърна от Арабския полуостров. Посети го два пъти. Първият път, за да му търси сметка за атентата, в който майка му едва не загина.

— Докога ще ни тормозиш? — тръгна с рогата напред Добрин.

— По-спокойно, момче! Няма да позволя да се случи нищо лошо с Марина — спря го Козела.

— Кой беше?

— Една отдавна забравена жена. Не я познаваш и не ти трябва.

— Стой далеч от нас!

— Това и правя — наля си водка Козела и посочи с крак вратата на Добрин.

Вторият път Добрин сам донесе бутилката с водка и се държа значително по-миролюбиво. Интересуваха го подробности от занаята. Момчето беше амбициозен журналист и знаеше, че информацията е всичко.

— Какъв беше политическият чадър над Доктора? — попита директно той.

— Само червен. Той беше продукт на „Кинтекс“ — ухили му се Козела. — Старият Фатик го пусна по тези канали, но те предупреждавам, че не е полезно за здравето да разполагаш с толкова много информация.

— Как тогава ще ми обясниш снимката на яхтата?

— Това е сложна работа... Така той има зайче в цилиндъра. Прави се за защита. На мъртвец тези снимки не вършат никаква

работа, но на жив човек могат да помогнат много. Колко снимки си виждал на яхта в Монте Карло с най-важните министри на страната?

— Смяташ ли, че може да има сериозно поръчково убийство без намесата на полицията?

— Изключено. Тези, които не се отчетоха като Доктора и компания вече са на небето. Няма как да стане без чадър от властта.

— Кой ще ги замести?

— Любопитството също не е здравословно, момче! — допълни чашите с водка Козела, запали „Ротманс“ и се загледа в слънцето, което тъкмо се потапяше в Девинското езеро. — Ще се появят нови, изненадващи персони. Бъди сигурен! Това е свят без фантазия, свят, който не търпи клюки и мълви. В крайна сметка всичко се оказва истина.

* * *

На третата среща Добрин доведе майка си. Марина изглеждаше уморена и може би поради вътрешната ѝ красота действаше още по-мощно. От много години Козела не беше усещал онази тръпка в корема, която прави животът красив и хората по-добри.

— Не ме зарязвай повече! — хвана ѝ ръцете той.

— Няма — погледна го в очите Марина, целуна го по бузата и наведе глава.

Направи го непосредствено и с онази свобода, характерна единствено за аристократите на духа.

И Козела за първи път си помисли, че за тази жена си заслужава дори да умре.

XI

В началото на 2006 година Ахмед Доган обрѣсна прословутата си брадичка, престана да спекулира с дисидентското си минало и се скри тотално. Всички се питаха какво става. А истината беше съвсем проста — от ловец Ахмед Доган бе се превърнал в дивеч. Тези, които той беше свикнал да преследва, сега гонеха него. Животът му висеше на косъм и той го знаеше.

Ахмед Доган не беше измислил обрѣчите от фирми около партиите, нито пък съвсем случайно обяви тяхното съществуване. Той беше най-завършената креатура на Държавна сигурност. Притежаваше бистър и точен ум, имаше харизма и зад гърба му стоеше огромен електорат. Чрез него доливаха чашата на всякакви избори. Водещите му офицери допускаха, че ще поиска да забогатее по собствени канали, но това, което пропуснаха, бе невероятната му алчност. Освен това Ахмед се оказа изключително хитър. Успя да влезе в реалната власт и от подчинен се превърна в началник. Оттук нататък той командваше парада. Единственият начин да бъде отстранен останаха гангстерите.

— Толкова ли е трудно да бъде отсвирен един доказан мошеник? — ядосваше се Добрин при отново зачестилите срещи между него и Козела на вилата в Девин. — Цяла България знае, че си е направил парите от политика.

— Първият милион се разстрелва лесно — наливаше си поредната водка Козела, палеше от любимия си „Ротманс“ и великодушно го потупваше по рамото. — Първият милиард — малко по-трудно. Но от там нататък пода се вдига по три. Кой може да плати такива пари?

Марина слушаше тези разговори, без да се намесва и тъжно поклащаше глава. Нейната привързаност към Козела се увеличаваше в геометрична пропорционалност от страх за живота му. Тя все повече го опознаваше и разбираше, че той денонощно върви по ръба на бръснача.

* * *

Всъщност Козела вече решително беше избрал своята позиция. Той се беше отписал от живота. Приемаше Марина като последен подарък на съдбата и не можеше да повярва на късмета си. Единствената му грижа беше да не пострадат отново заради неговото минало и затова се опитваше да обясни по някакъв начин избора си.

— Как стигна дотук? — попита го една нощ тя, пред вече напалената камина.

Дните ставаха все по-къси, а нощите все по-студени. Есента затисна езерото с много дъжд, хаплив и проникващ до костите.

— Наблюдавах нещата отблизо.

— И какво видях?

— Видях как Андрей Карлович Луканов от държавен капитализъм с лекота премина към разпределяне на капитала и как създаде една уравниловка от 200 лева за всички, за да краде по-свободно. Оказа се, че при демокрацията да гепиш, е по-лесно и по-крупно.

— Ние, бедните провинциалисти, се надявахме на друго.

— Вие, бедните провинциалисти, вече трябва да проумеете, че за една кокошка или за една тухла от строеж може да лежите цяла година в затвора, но за един милион никой няма да ви барне.

— Луканов все пак бе премиер.

— Именно като премиер създаде първите търговски банки, защото без банка не можеш да направиш нищо. Трябва да вземеш пари отнякъде, за да произвеждаш. Дори и най-елементарни неща. Онова мекере Данчо Ментата от Бургас, започна с мекици.

— Доста отчайващо.

— Отчайващо, но факт. Когато живеех легитимно, в ръцете ми попаднаха официални списъци за около сто и трима души, на които Луканов беше раздал приблизително сто милиона лева. Между тях беше любимата ти професорка Нора Ананиева, която прехвърли парите си на Гриша Ганчев. Така започнаха богаташите. Гришата поне ги разработи — произвежда сокове, купува бензиностанции и спонсорира футболни отбори. Повечето от другите ги похарчиха за вили, яhti и коли. И възмездието ги застигна.

- Значи последните убийства са политически?
- Напротив, става дума за невърнати заеми.

* * *

Президентската кампания вървеше вяло, особено след като Бойко Борисов обяви официално, че се оттегля от състезанието. Левите разчитаха на Първанов. Той беше набрал достатъчно инерция, за да спечели и въпросителните се въртяха дали това ще стане на първия или на втория тур. Националистът Волен Сидеров стоеше в центъра, подкрепян непоклатимо от най-ретроградните типове в държавата. Дясното пространство отново се раздели на две — този път между двама достойни конституционни съдии: Неделчо Беров и Георги Марков. Журналистите се чудеха защо избирателната активност пада главоломно, а всъщност нямаше кой да я подкрепи финансово. Гангстерите загубиха интерес.

* * *

Една дъждовна утрин в първия ден на октомври Марина не намери Козела във вилата му. И за първи път усети колко много го обича. Почувства го с цялото си същество, със сърцето си, душата си и тялото си. Нямаше представа къде е. А той пътуваше вече с наета под наем кола, за да реши кардинално проблемите с Флора.

Мина границата безпрепятствено, остави колата на паркинг в Атина и хвана самолета за Претория. Там го очакваше стар приятел от белите му години в системата на полицията.

— Какво става? — попита го Козела.

— Лоши работи — отвърна му другия, — вече са ти поръчали некролога.

— Бях готов сам да го подпиша, но изведнъж ми се доживя.

— Не ти отива на годините.

— Къде ври казана?

— В твоята къща.

— Карай ме натам!

Приятелят му повдигна безпомощно рамене, запали цигара и
включи на първа скорост. От прастари времена той знаеше, че с Козела
не можеше да се спори.

XII

Флора не се изненада, когато видя Козела на монитора пред портите на къщата. Беше свикнала отдавна с неговите появявания и изчезвания и нямаше да се учуди, дори ако го видеше да пада от небето с парашут. Мразеше го толкова много, че чак го обичаше. Нареди да му отворят, след което го посрещна облечена в жокейския си костюм пред входа на къщата.

— Ще яздиш ли? — попита я той.

— Току-що приключих — отвърна му тя.

Влязоха в салона като в добрите стари времена и ако някой ги наблюдаваше отстрани, щеше да ги приеме за мирно и почтено семейство, уморено от утринната езда.

— Ето ме — тръшна се на фотьойла Козела. — Убивай ме и мирясвай!

— Влюбен ли си, драги?

— Нищо ми няма. Просто остави хората да си живеят живота.

— Това ще реша аз — прибра се в стаята си Флора и повече не се появи.

Козела остана в къщата два дни. През първия обходи всички любими места във фермата, която сам беше създал, разговори се с управителите на стопанствата и когато стигна до реката, дълго гледа как талвега отнася живота му в неизвестното. Едва на втория ден намери къщата, в която Флора отглеждаше поредния килър. Беше дърт пръч и видимо огладнял полицаи от бившата Държавна сигурност. Гледаше като плъх в трици.

— Върша си работата, другарю генерал! — оправда се той. — Плащат ми за това.

— Никога не съм ти бил другар! — застреля го от упор Козела.

После хвана такси до летището и си купи билет за първия полет, който се оказа до Франкфурт на Майн. Оттам имаше пряка връзка до Атина.

Оттам се прибра с наетата кола в Девин.

— Къде беше? — попита го Марина.

— Наоколо — отговори неопределено Козела.

Междувременно Бойко Борисов се оттегли от президентската кампания. Тя вървеше вяло и унило и все повече приличаше на комедия с предизвестен край. Десните както обикновено се разделиха на две — от едната страна конституционния съдия Неделчо Беров с некролог в задния джоб, от другата страна конституционния съдия Георги Марков с досие в задния джоб. Между тях се опитваше да се вмъкне националистът Волен Сидеров с тайното намерение да стане по-висок. Действащият президент Георги Първанов провеждаше кампанията си спокойно и с пълна сигурност, че ще повтори мандата си. България вече имаше дата за приемане в Европейския съюз, дори обявиха 2 януари за национален празник. Гангстерите се чудеха на кой господ да се молят.

Маджо се вкисваше във високите Алпи на Швейцария. Той одобряваше политиката на Бойко Борисов да стои далеч от президентската власт и да гони изпълнителната. Като човек на действието, Маджо знаеше много добре къде се намират инструментите на властта. Не беше простил вълчия капан, който му устрои Козела, но приемаше бизнеса такъв, какъвто бе.

— Ела да се разберем — обади се той на засекретения сателитен телефон.

— Чакай ме — обеща му Козела.

Вечерта прекараха с Марина на терасата почти в пълно мълчание до първата бутилка с водка. След като я привършиха, Козела отвори втора, запали цигара от любимите си „Ротманс“ и сам започна разговора:

— Налага се да пътувам отново — съобщи той.

— Не мога да те спра — погледна в краката си Марина. — Ще ми обясниш ли какво точно става?

— Политическото ръководство на МВР и по-точно онзи тъпан Румен Петков твърдеше, че зад убийствата на Кюлев и Доктора стоят среди, които са против влизането на България в Европейския съюз. А ето че вече сме вътре.

— И какво от това?

— Не го правят случайно. Те ще се отметнат и от тази теза. Всичко е борба за преразпределение на пазара. Нашите мафиотски

структури нямат никаква аванта в България да се намесват по-мощни конфигурации.

— Нали твърдеше, че руснаците са тук?

— Тук са. Приживе Васил Илиев започна войната с тях. Първите жертви особено по морето и по планинските курорти паднаха поради тази причина. Чупеха ръце, крака, организираха наказателни отряди. Общо взето имитираха Холивуд отвсякъде.

— Официално в България няма мафия.

— Е, то и в Италия официално няма.

Разделиха се мълчаливо и всеки се прибра в стаята си. На другия ден Козела отново изчезна.

XIII

Бившият министър на вътрешните работи Любомир Начев се застреля в дома на родителите си в Карнобат десет дни преди да навърши 52 години, на 13 дата, в деня петък, 2006 г. Беше използвал личния си пистолет. Не остави прощално писмо. Това бе една от причините много хора да не повярват в официалната версия. Един от слуховете, който плъзна по допирателната бе, че Начев е загубил куфарче с важни документи дни преди да се гръмне. Козела отмина тази версия с пренебрежение. От вилата си в Девин той гледаше насмешливо престорената тъга на неговите съпартийци и си даваше сметка, че един карнобатски адвокат по никакъв начин не може да загуби съдбовни книжа. Усилията на новоизлюпения министър на същите работи Румен Петков да убеди обществеността, че убийството на Начев няма нищо общо с дейността му като негов предшественик, го докарваха до истеричен смях.

Всъщност Козела изобщо не беше толкова коравосърдечен, колкото изглеждаше. Той познаваше тези хора отблизо и беше работил с тях дълги години. В известен смисъл те бяха неговото семейство.

* * *

Когато бившият генерал Иван Милетиев напускаше структурите на МВР, разочарован от обхващащата го с метастази корупция, провинциалният адвокат Любомир Начев напредваше неудържимо в службата и съвсем скоро стана началник на сектор „Борба с престъпността“ в Института по криминалистика на МВР. После Жан Виденов изненадващо издигна примерния чиновник до министър на вътрешните работи. За година и половина Любомир Начев успя да сътвори крупни гафове, които разклатиха цялото правителство и забъркаха страната дори в международен скандал. През 1995 година в Скопие кола бомба избухна край кортежа на тогавашния президент на

Македония Кири Глигоров. Ден по-късно в София Любомир Начев заяви пред репортери, че Кири Глигоров е останал без окото. Световните агенции мигновено разпространиха думите му. По-късно се наложи Начев да ги опровергава.

Вторият му гаф беше списък с три хиляди бандити с две и повече висящи дела. Постепенно списъкът започна да намалява и стигна до 2315, а още по-сетне изчезна. След голямото преброяване Начев се зацани да прибере оръжието на групировките и се забърка в поредния скандал. Някаква репортерка го попита дали е прибрал оръжието на бандитите, а той извади собствения си пистолет и нагло заяви:

— Ето го оръжието!

Най-големият му гаф обаче си остана присъствието му в стаята на манекенките, заедно с известната на всички Жени Калканджиева вечерта, когато бяха убити тримата полицаи в Люлин — 3-ти май 1996 година.

Това вече обществеността нямаше как да му прости. И се наложи да напусне позорно с оставка.

Козела го познаваше отблизо и знаеше, че съвсем не е лош човек. Напротив, беше отзивчив и чувствителен към болката на другите, а в личния си живот доволно нещастен. Живееше самотно, без жена си и децата си, които обичаше безумно.

Всъщност Любо допусна две големи грешки. Първата бе, че повярва на социалистите. Втората, че се довери на няколко изявени криминални босове. В интерес на истината министър-председателят Жан Виденов не го изостави, но тези, които го докараха на власт, атакуваха министър Начев постоянно. Също в интерес на истината криминалните босове поддържаха обещания мир и в продължение на година и половина не му създаваха почти никакви проблеми. Люлинските келеси, които убиха полицаите, бяха хора извън големите групировки. Начев забрави, че настоящите социалисти са бивши комунисти и че в подземния свят казаната дума не тежи. Именно затова Козела не вярваше в неговото самоубийство.

— Самоубили са го! — каза той на Марина.

— Колко тъжно — поклати глава тя. — По-добре да се беше гръмнал сам.

Това стана в деня, в който той отново се появи, без да обяснява къде е бил. Беше ходил до Белград, където въпреки строгата охрана

успя да се срещне с Йоска Амстердам.

— Какво става в България? — попита го онзи.

— Мазало — отвърна Козела. — Между десните играчи няма нито един свестен, всички са прекипяло вино.

— Ти на кой кон залагаш?

— Няма такъв. Сетиха се да изберат абсолютно непозната в политиката фигура, за да не потънат в нафталина, но той се оказа неприемлив. Първанов отново ще си поеме президентството... Червена България отвсякъде.

— Имате цар в управлението. Това е голям коз.

— Симеон си изигра картите. Дойде като Величество, отиваше му да стане президент, а избра да бъде премиер, след което стана коалиционен партньор на комунистите и турците. Превърна се просто в обикновен човек.

— Аз търся здрава връзка с бъдеща власт — не се стърпя Сретен. — Надявам се, че си дошъл да ми я подскажеш.

— Не разчитай на десните — отрязва го Козела. — СДС не се раздели фракционерски или по принципни причини. СДС се раздели заради различните претенции и капризи на отделните му лидери.

— Значи Станишев наистина управлява държава?

— Станишев е формалният премиер в това правителство. Човекът от плаката.

— Кой тогава му дърпа конците?

— Румен Петков. Той е премиерът в сянка. Бойко Борисов първи го разбра и се оттегли предвидливо от МВР.

— Ще има ли балотаж? — почеса се по брадата Сретен Йосич.

— Най-вероятно да — запали любимият си „Ротманс“ Козела. — На десните главите няма да им уврят и срещу действащия президент ще се изправят националистите на Волен Сидеров. Жална им майка на всички нещастници, които имитират политическа класа.

— И каква роля играе Доган в тази пиеса?

— Доган открадна огромните капитали на Илия Павлов след убийство му и сега се разпорежда с тях. Трябват ни млади, некорумпирани, образовани и добронамерени хора.

— На мен не ми трябват — дръпна Йоско. — Моят бизнес е друг.

— И на теб ще ти потрябват, ако смяташ да се върнеш в белия свят — ядоса се Козела. — Искам да подкрепяш Бойко Борисов и да

оставиш на мира мен, Марина и сина ѝ. Забрави миналото!

— Ще се опитам, брате — кимна неуверено Сретен и Козела веднага разбра, че с този човек мир не може да има.

XIV

Козела застана зад Бойко Борисов поради няколко причини. Преди всичко бе човек от неговия свят и той му имаше доверие. Второто му основание бе, че го харесваше. Колкото повече остаряваше, толкова повече подкрепяше мъжките момчета. Третата причина обаче беше най-важна и сериозна. Журналистическите глупости, че гангстерската мафия имаше за цел да осуети влизането на България в Европейски съюз той приемаше за пълна глупост. Поръчковите убийства бяха обичайна практика в целия свят. Нямаше неуязвими и дори високо поставени фигури като Кенеди, Ануар Садат и Уолф Палме отнесоха куршумите пред милиони зрители.

Но Козела си даваше сметка, че в България подмолно се развиват и други събития, които единствено Бойко Борисов може да спре. Големите босове имаха вече достатъчно пари и се опитваха да легализират бизнеса си, обаче мутрите все повече огладняваха. След убийството на Илия Павлов империята му се разпадна като вода в пясъка. Показните убийства развиха силна параноя у мастити бизнесмени като Васил Божков, Маджо, Маргините, братя Пехливанови и другите, които бяха върхът на каймака в този свят. Войната продължаваше да е естественият ѝ край.

— Смяташ ли, че това са по-гладни вълчета, които искат да заемат местата на старите вълци? — попита Марина след поредното му завръщане, за което той не даде никакво обяснение.

— Естествено — наля си водка Козела. — Деветдесет процента от старите бандити са на два метра под земята. Отдолу напират истинските млади вълци, без да знаят, че ги очаква поредния вълчи капан.

— Смяташ ли, че има връзка между убийството на Кюлев и покушението над Маджо?

На това място Козела млъкна изненадан. Нямаше как да обясни, че капанът на Маджо го беше устроил лично той. Нито пък да спомене

за разходката си до Швейцария, където двамата сключиха сделка. И все пак трябваше да каже нещо.

— Поръчката си е поръчка — наля си водка той. — Поръчковите персони са поне десетина души, а дори незапознат с обстановката човек може да прецени на кого му приближава реда. По един начин се пази нормален бизнесмен, по друг Васил Божков.

— Боже господи, какъв свят!

— Такъв е. И Кюлев се пазеше така, но не свърши работа. Беше направил замък на Рило-Пиринския предел, който се охраняваше по-добре от Уиндзорския дворец, но убийците не го намериха там, а на булевард България.

— Не трябваше да махат Бойко от МВР — въздъхна Марина, запали цигара и се облегна на перилата, от които прекрасно се виждаше езерото. Тя не обичаше тютюневия дим и пушеше изключително рядко.

— Не се притеснявай толкова — изправи се до нея Козела, но не посмя да я прегърне.

Тя все още не бе му простила, а и той прекрасно осъзнаваше, че никога няма да му прости смъртта на сина си. Можеше да хване единствено ръката ѝ. И Козела го направи.

— Няма друг начин да се ликвидират тези хора, освен отнемане на икономическата им мощ — абсолютна конфискация на ужасяващите капитали, които откраднаха с оръжие и мускули.

— И защо досега това не беше направено?

— Отговорите са два. Или държавата има интерес, защото партиите така си пълнят касите, което е самата истина. И разбира се втори отговор, може би по-верният: всички държави си имат мафия, само нашата мафия си има държава.

Президентската кампания продължаваше да върви вяло и скучно, без никакъв сериозен политически сблъсък. Беше по-тъжна от настъпваща есен. Кандидатът на десните Неделчо Беров се опитваше да заеме някакви позиции с интелигентност и добро поведение. Волен Сидеров разчиташе на отрицателния вот и поддържаше необходимите му осем процента. Действащият президент от комунистически произход Първанов, неумолимо вървеше към втори мандат. Трима души внимателно наблюдаваха как ще постъпи в тази ситуация Бойко Борисов от три различни точки на Европа. Сретен

Йосич следеше събития в дома си в Белград. Той имаше мярка за неотклонение и не можеше да мръдне. Маджо беснееше по коридорите на една луксозна къща в швейцарските Алпи и също не можеше да мръдне никъде. В България го чакаше възмездието на братята Маргини. Единствено Козела се движеше свободно, макар и в кръг. Обикаляше Девинското езеро и пресмяташе всички възможни варианти. Стигна дори дотам да изчислява възможната дата на предсрочните парламентарни избори.

Козела никога не беше се занимавал с политика, докато не разбра, че по-голям бизнес от политиката няма. Освен това, по пътя към края на живота си, той неочаквано дори и за себе си, усети близостта си с България. Сигурно Марина имаше дял в това странно чувство.

Срещите между двамата продължаваха всяка вечер.

— Има ли спасение? — питаше го загрижено тя.

— Само с наши средства, никога — отвърна категорично Козела. — При намеса на Европол, Интерпол и ДЕА, Американската служба за борба с наркотиците и пласирането им, вече може да стане. Тогава вътрешния подбор на кадрите ще се подчинява на съвсем друга логика.

— Каква е логиката сега?

— Сега логиката е проста. Днес си ченге, утре ставаш бандит, защото не можеш да правиш нищо, освен да носиш оръжие и да заплашваш хората. Всички, които имат достатъчно кураж и високо положение в ъндърграунда, особено по-смелите от тях, винаги ще посегнат към петстотинте милиона капитал и възможности на ДЗИ и Росексимбанк.

— Откъде са се взели толкова гангстери в кротка България? — недоумяваше Марина.

— Нашите гангстери имитират Коза Ностра. И колкото са по-високо в йерархията, толкова повече се откъсват от обществото и се приближават към куршума. Едно е да се заобиколиш с мутри, които са готови да разкъсат всеки до теб, друго — да се омесиш с така нареченият хайлайф, да ходиш по коктейли и дефилета. Там си много по-близо до властта и до смъртта.

— Тогава защо го правят?

— Първо заради смешния си снобизъм. И второ заради семействата си. Нито един гангстер не иска да направи децата си

своето подобие. Той иска да ги извади на светло и да ги превърне във високо ценени граждани. За тази цел са им необходими и нови условия. Това улеснява и скъсява пътя към тяхната смърт.

— Значи няма спасение?

— Няма. Къде убиха Димата Руснака? На входа на кръчма на „Витошка“. Къде убиха Клюна? На „Солунска“, където потокът е огромен... Съвсем друга е работата с онзи снайперист, който простреля Илия Павлов и Георги Илиев. Там вече се работи със суперпрофесионалисти и навигационен радиопеленг, което означава, че зад убийство им седят големи интереси и изключително големи пари. Можеш да се броиш за умрял, когато хора с подобни възможности решат да те отсвирят.

— Защо тогава няма нито един убит политик? — наивно попита Марина.

— Защото не им е дошло времето — наля си водка Козела и нервно запали цигара. Мълча дълго, преди да продължи и да сложи точка на разговора. — В момента, в който посегнат към големите пари, ще настъпи и този миг. Тогава вече излизат под прожекторите и остават на течение. А течението не носи нищо друго, освен куршум.

XV

Добрин напредваше в журналистиката. Колкото и да е странно, смъртта на брат му го направи още по-известен. А и той очевидно беше смело момче, с големи амбиции. Марина трепереше за него денонощно.

— Не се притеснявай — успокояваше я Козела. — Докато аз съм жив, нищо няма да му се случи.

— Ти ми обеща същото и за Златан — отблъскваше опитите му да се приближи до нея Марина.

Козела отново я беше убедил да живее с него във вилата край Девинското езеро. Караше я сутрин на работа, вечер редовно я прибираще. Преди това проверяваше целия маршрут. Не изчисли един-единствен момент. Лекарите в малки болници бяха на разположение двадесет и четири часа на денонощието. Винаги можеха да ги извикат заради спешен случай. Така и стана.

Телефонът извън около полунощ и разтревожен глас съобщи за катастрофа малко преди Девин. Марина веднага се обади в болницата за линейка, но оттам никой не отговори. Това не я учуди. Те разполагаха с минимален персонал, повечето от които не бяха квалифицирани кадри и често се случваше нощните смени да поемат медицински сестри и чичковци охранители.

За съжаление същата вечер Козела се бе напил жестоко и изобщо не чу телефона. Марина дори не се опита да го събуди. Качи се на малката си кола и потегли към катастрофата. Познаваше прекрасно района. Сещаше се къде е мястото, което ѝ бяха посочили. Но не знаеше, че няма никаква катастрофа. Изобщо нямаше откъде да подозира за хора, готови да инсценират всичко, за да си свършат работата. Нахлупиха ѝ качулката на главата още като слизаше и я отвлякоха. След което започнаха да звънят на Козела нонстоп. Успяха да го събудят едва призори.

— Йон Марин — вдигна слушалката и обяви по стар навик името си той.

— Ние те знаем като генерал Милетиев — отвърнаха му отсреща. — Доктор Маринова е при нас.

Козела веднага разбра, че са отвлекли Марина. Нямахме никаква представа кой за какво го прави, но очакваше нещо подобно отдавна. Имаше твърде много врагове.

— Тя няма нищо общо с мен — опита се да успокои похитителите той. — Ние сме просто съквартиранти.

— Разправяй ги на друг, генерале — затвори му телефона онези. Дори не поставиха условие.

* * *

Маджо научи за отвличането на Марина същия ден по обяд. Първата му работа бе да се обади на Козела и да го увери, че няма нищо общо. И за да го докаже, разпрати свои хора, които да открият кой е истинският извършител. До вечерта вече знаеше, че в основата на тази глупава свада стои Флора. Опита се да се свърже с Козела, но не успя да го открие. А не смееше да съобщи информацията на посредник.

Сретен Йосич също пусна кучетата си и те стигнаха до подобен извод. Зад отвличането на Марина безспорно стоеше бившата жена на Козела — Флора. Мотивите обаче бяха мътни и неразбираеми за сърбина. Сретен опита тази информация да стигне до Козела, обаче не можа да го намери.

* * *

Ахмед Доган познаваше района си много добре и изпитваше завиден респект към доктор Маринова. Той разбра за нейното изчезване по странен начин — един от многобройните му агенти край Девинското езеро случайно присъства на отвличането. Ахмед поддържаше огромна мрежа за информация.

Не му беше никакъв проблем да установи, че следите водят към Претория. В Южна Африка живееха доста българи. Но тези, които можеха да отвличат хора, се брояха на пръстите на едната ръка. Нито

един от тях нямаше интереси край Девинското езеро. Доктор Маринова изобщо не влизаше в сметките на престъпния свят. Доган обаче помнеше странното убийство на Златан и имаше сведения, че тя поддържа доста близки връзки с един кози генерал от полицията.

Сметна колко прави две и две, провери миналото му и изненадващо откри, че бившата жена на Иван Милетиев живее в Претория. Така всичко стана ясно. Не намери за нужно да информира когото и да било. За него бе важно той да е наясно със ситуацията.

* * *

Козела не разчиташе на чужда помощ. Досети се веднага откъде идва удара. Напоследък контрола върху наркотиците стана много тежък. Интерпол, ДЕА и редица регионално специализирани служби дебнеха като хиени. Българските наркособове, вместо да сеят мак, се насочиха към синтетичните каптагон и по-изчистеният негов дестилат — амфетамин. За да добиеш тези опиати не са ти нужни макови полета. Без тях обаче не можеш да произведеш нито хероин, нито кокаин и се принуждаваш да ги внасяш. Така се стигна до аферата с картофеното пюре, заради която хвъркнаха доста глави и продължаваха да хвърчат още. Някои от тях все още стояха върху раменете на собствениците си. Именно към тези глави се обърна Козела. Нахлу директно в леговището на двама оцелели тарикати и им предложи сделка.

— Давам имунитет срещу услуга.

— Зависи от услугата — гледаха го изненадано двамата.

— Искам да си върна една жена!

— Ние не сме сводници!

— Отвлечена е в Претория и мога приблизително да ви кажа къде е точно.

— Това струва много пари!

— Ебавайте си майката тогава, щом имунитета ви се вижда евтин! Ще се оправя сам!

— Имаш я, шефе — клекнаха веднага наркотрафикантите. — Да говорим по същество.

Козела предвидливо избра други участници в спасяването на Марина, защото подозираше, че са му устроили „Вълчи капан“.

Момчетата бяха млади, но доста опитни. И двамата имаха стаж в полицията. Уволниха ги заради една глупост, която всички млади мъже на тяхната възраст правят безнаказано. На полицай обаче не се прощава. Сбиха се в един бар, заради две долнопробни курви. Така поредният безличен чиновник в МВР осигури на престъпния свят двама абсолютно готови юнаци.

Козела ги изпрати в Претория с точно определени задачи. И те си свършиха работата. Откриха къщата, в която беше затворена Марина, обезвредиха охраната ѝ, след което по подготвения от него маршрут се измъкнаха от Южна Африка. Този път минаха през летище „Шипол“ в Амстердам. Вечерта бяха в София. През нощта край Девинското езеро.

— Здравсти! — посрещна Козела доктор Маринова.

— Здравсти! — отвърна му тя — Благодаря за екскурзията.

— Хареса ли ти Претория?

— Не видях много.

— Лулата на мира ще изпуша сам, защото знам, че не обичаш тютюна — ухили се Козела. — Но водката ще разделим.

— Може — кимна Марина.

После дълго мълчаха, загледани в светлините на плаващите хотели и за пръв път от месеци се прибраха в една стая.

Козела не беше от хората, които си правеха илюзии. Наистина обичаше тази жена. Тя също го обичаше.

Но присъдата на Флора вече беше подписана.

XVI

Атентатът срещу свързания със СИК бизнесмен Стоил Славов беше абсолютно предвидим и Козела го очакваше отдавна. Славов беше поръчан за жертва като всички останали. Обикновено такива хора не навършваха дори четиридесет години, а той успя да доживее до четиридесет и пет. Това не беше война между ВИС и СИК както смятаха много от вестниците. На терена излязоха много „нови артисти“, така че леенето на кръв в индустриални количества тепърва предстоеше. Всъщност убийството на Стоил Славов си беше едно банално отмъщение, което като почне веднъж, няма край. Ударът, разбира се, беше по СИК като цяло. Неслучайно бе взривена сградата, където има офиси и застрахователното дружество „Булинс“ на Васил Божков — Черепа. Истинската мишена обаче беше Младен Михалев — Маджо, с когото Славов работеше отдавна. Ударът по Стоил целеше да се разчисти пътя към Маджо. Изобщо, който отстрелва големите играчи на СИК, се опитва да разчисти пазара за себе си. Козела го знаеше прекрасно. Знаеше обаче, че до този момент Маджо бе най-силният човек на терена.

— Тези хора ли ме отвлякоха? — попита съвсем сериозно Марина, след като изслуша цялата лекция на Козела за движенията в подземния свят.

— Не са те. На тези, които те отвлякоха вече съм подписал смъртните присъди.

— Замени я с пълно пренебрежение. Това също е присъда.

— Няма начин. В този занаят алчността и куражът са много важни. Те вървят заедно при всички и това си има цена — богат, но къс живот. Само аз одъртах, обаче съм бил от двете страни на бариерата и това не бива да се забравя.

— Този Славов не го ли разстреляха чужденци?

— Абсурд! В момента се избиват „родните артисти“.

— Има ли някаква връзка между неговото убийство и атентатът срещу онова момченце Антон Милтенов — Клюна — заинтересува се

Марина, защото познаваше майката на дилъра. Бяха съученички.

— В никакъв случай — посегна към водката Козела под недоволния поглед на Марина. — Клюна е дребна птица в сравнение със Стоил Славов. Направо е едно джудже. От неговия ранг са големите играчи. Като се почне от Георги Илиев, минеш през Младен Михалев, братята Маргини, Димата Руснака, Венци Стефанов... Иначе най-опасни са тези, които играят на тъмно като Доктора. Те не бяха познати на пазара и силово навлизаха в така наречените групировки.

— Говориш ми само за мъртъвци.

— Те всички са поръчани, мила! Всеки е поръчан от всеки! Един ден ще изчезнат до крак.

* * *

Добрин се завърна от поредната си командировка по-ядосан откогато и да било. Той научи за отвличането на майка си от вестниците. Изобщо не беше простил смъртта на брат си. Поредната беда, която се струпва върху семейството, заради Козела, му дойде твърде много.

— Стой настрана от нас! — нахлу във вилата той.

Като всеки човек на неговата възраст смяташе, че с юмруци може да разреши всички проблеми.

— А ти стой на място! — извади пистолета си Козела. Без никакво намерение да стреля, разбира се. Дори без патрони в него. Просто за да му покаже, че хората се раждат различни, но господин Колт отдавна ги е изравнил. — И без теб се чувствам достатъчно виновен, но който направи това ще си понесе последствията. Бъди сигурен!

— Остави мама на мира!

— Ние сме в края на пътя, Добрине! Двамата с Марина имаме късмет да попаднем на хубав ден, с красив залез. Остави ни да го изживеем! Някога ще дойде и твоят ред!

— Не ти вярвам!

— Ще го докажа — изгони го Козела.

Наля си водка във водна чаша и я изгълта на екс.

Няколко дни по-късно Младен Михалев — Маджо и Сретен Йосич дадоха потвърждение, че няма да закачат Козела и застават твърдо зад намерението на Бойко Борисов да атакува изпълнителната власт. Това беше добра новина, но не достатъчна. В тази страна нищо не ставаше без одобрението на Ахмед Доган, който се криеше някъде из вилаетите си. Царят пък се правеше на цар. Той също беше фактор за парламентарната власт, но повече го интересуваха имотите му, отколкото бъдещето на държавата. Десницата се раздираше от личностни борби. В битката за властта Бойко Борисов оставаше все по-сам и заобиколен от безмилостни диви зверове. Козела се надяваше, че е достатъчно умен, за да не попадне във вълчи капан.

* * *

Козела отбягваше да говори за Ахмед Доган пред Марина, защото знаеше, че са лични приятели. Той бе информиран прекрасно, че седемдесет процента от имотите в Девин принадлежат на турчина по някакъв начин и че хората, които населяват този район са зависими от него. Дни преди изборите за президент не издържа и в желанието си да разговаря с Марина и да я приобщи към себе си завинаги, се опита да ѝ обясни какво става. Всъщност разговорът започна от нея.

— Кого ще подкрепи мафията? — попита тя.

— Мафия е понятие, което се е зародило като съпротивително движение и означава „смърт на всички французи“. Това е абревиатурата.

— Да знаеш в България да има французи и някой да им желае смъртта?

— ДПС обаче е мафия.

— Да не би да искат смъртта на французите?

— Не, на гяурите. Знам, че Ахмед ти е приятел, но партията му е крайно вредна. Лична грешка на Луканов. Фактът, че беше допуснато поредното престъпление срещу държавата. ДПС е изцяло антиконституционна. Големият мерак на турците, които имитират етнически и социален мир е косовизация. Ако някой ни мрази истински, това са именно те.

— Не ти вярвам! — прибра се за пореден път в стаята си Марина.

Отношенията между двамата вървяха все по-трудно и мъчително.

Козела прекарваше самотните си нощи в компанията на любимата си водка и цигарите „Ротманс“. Не му пукаше по какъв точно начин ще умре. Преди да срещне Марина напускаше всяко място и хората, с които общуваше, без капка съжаление. Но сега беше решил да остане тук до края на дните си. Обожаваше изгревите край Девинското езеро. За циник като него това беше изключително чудновато, а още по-невъзможно бе намерението му да продължи живота си. Да го изживее като нормален човек.

Козела беше одъртял, защото никога не робуваше на илюзии. За разлика от неграмотните гангстерчета той си даваше сметка за зависимостите. Всеки течеше от всеки и всичко течеше от всичко. Не можеше да има престъпност без власт, както не можеше да имаш власт без подкрепата на престъпността. Нямахше никакъв вариант за оцеляване, ако играеш сам срещу всички. Парите трябваха предимно, за да подкупваш, да продаваш и да корумпираш чиновници. Бивш комунист, бивш негър и бивш педераст не съществуваха в природата.

Козела трябваше да вземе едно изключително важно решение. И той го взе.

XVII

Козела познаваше лично цялата галерия от престъпни босове в България. От всички тях Васил Илиев му беше най-симпатичният. Хубаво и изключително интелигентно момче. Първи се досети, че вместо да се бяга при капитализма и при неговите правила, той сам идва в България. Видя го като охранител на гарата. Русо момче с очилца, сресано на път. Не излъчваше драматичната агресия, каквато притежаваше Поли Пантев например. А всъщност беше изключително агресивен. Може и да е помогнал на десетина души, но е и рекетирал, грабил и наранил много повече хора. За Козела беше пределно ясен начина, по който са го убили. При такива атентати винаги се прави подсигуровка. И трябва да са минимум двама. Единият стреля, а другият прикрива. Всички кибици, които твърдяха, че са свидетели, всъщност не бяха забелязали нищо.

— Васил Илиев го отсвириха отдавна — седна Добрин заинтригуван срещу Козела. Той все повече се привързваше към дъртия пръч и оценяваше високо неговата интелигентност и познанията му за един свят, скрит от хората. — Какво ще кажеш за реакцията на МВР след убийството на брат му?

— Генерал Красимир Петров вдигна цялата полиция на бургаски окръг и три дни не намери пушката, която се оказа в храстите под носа им. Да го разправя на някой друг!

— Да не би пушката да е била подхвърлена?

— Не е била подхвърлена. Кой ще тръгне да я носи натам и какъв е смисълът? Това подсказва обаче какъв е „професионализма“ на българската полиция.

— А как ти звучи версията, че Мето Илиянски е поръчал убийството на Жоро Илиев?

— Абсурдно ми звучи. Мето или се разхожда гол на някой далечен остров, както вече веднъж споменах, или е нарязан и хвърлен на парчета във врачанските пещери.

— На погребението на Жоро имаше некролог с текст: „Сбогом, приятелю! От Краси“. Това е големият Маргин, нали?

— Гробът примирява много работи. На същото погребение беше пълно с действащи служители на МВР.

— Какво правеха там с букети в ръка?

— Много ясно какво. В България дълго време действаше „Ескадрона на смъртта“, чиито членове бяха най-добре организирани и най-добре субординираните престъпници в тази държава — полицаите.

— Къде си ти в тази игра?

— Тук, край Девинското езеро, с чаша водка в ръка — отвърна му спокойно Козела. — Близко до майка ти, която обичам и близко до теб.

* * *

В деня за размисъл България за пореден път изпадна в изключително смешно положение. Предстояха избори, а нямаше кого да избираш. Бившият комунист, антинатовец и антиглобалист Георги Първанов водеше с убийствено мнозинство. Най-вероятно на балотаж срещу него щеше да застане националистът Волен Сидеров. Хората трябваше да избират по-малкото зло. В крайна сметка Бойко Борисов се намеси решително на страната на десните, но това изобщо не повлия на електората. Този път закъсна. Дребните гангстери изобщо не разбраха какво точно се случи, а неколцината останали живи босове се опитаха да проумеят мотивите му.

* * *

Според Сретен Йосич, който продължаваше да стои под домашен арест в Белград, българите се бяха самозабравили около приемането им в Европейския съюз. Той много харесваше тази страна, но ненавиждаше именно това характерно за съседите качество. Смятаха се за върха на сладоледа и при най-малкия успех забравяха откъде са тръгнали. Сретен гледаше изключително трезво на нещата и си даваше

сметка, че успехите на България са чисто геополитически. Той обаче имаше интерес те да се случат и щеше да се радва при смяна на президента. При така стеклите се обстоятелства предпочиташе обаче втори мандат на социалиста Първанов.

* * *

Младен Михалев — Маджо всеки ден звънеше на адвоката си в София. Поне на този етап той не го защитаваше в нито едно дело, но му даваше сведения за развитието на изборната борба. Маджо беше сигурен, че старият му приятел Бойко няма да се кандидатира за президент. На него фиктивна власт не му трябваше. Маджо разбираше хитрата политика на Първанов, който постепенно издърпваше килимчето под властта на Народното събрание и въпреки че се кълнеше в парламентарната република, постепенно я превръщаше в президентска.

Ахмед Доган както винаги печелеше. Мандатът на тройната коалиция беше в джоба му, пък и имаше интерес от вътрешен конфликт във всички останали партии. Неговата беше непоклатимо монолитна. Така я беше замислил, така я поддържаше и вече десет години по този начин не излизаше от властта. Ахмед си даваше сметка, че работейки срещу него, Волен Сидеров всъщност работи за него. И тихо подклаждаше огъня.

Единствено Козела не приемаше равнодушно събитията. Знаеше прекрасно, че сам се е вкарал в една мръсна и тъпа игра, от която с години се бе отказал напълно. Понякога дори се ненавиждаше. Разбираше политическите маневри на Бойко Борисов и ги одобряваше. Надяваше се силно, те да излязат печеливши.

— Какво ще стане с България? — седна пред него Марина на терасата във вилата край езерото. Добрин също се присъедини. Есените вечери ставаха все по-хладни, дори студени. Козела поддържаше температурата с бутилки водка и с обичайните си цигари „Ротманс“.

— Нищо особено — отвърна той. — Вървим по пътя.

— Властта ли избива престъпниците? — попита Добрин.

— А кой друг? Комунистите им дадоха парите и след като дойдоха на власт, решиха, че свидетелите са вредни.

— Познавам много богати политици и много бизнесмени, които никога не са били свързвани с нечисти сделки.

— Някъде далеч има едно престъпление.

— По-тъжно от смъртта — стана от масата Марина.

Прибра се самотна в стаята си.

На терасата останаха Козела и Добрин. Изпиха бутилката водка и също се прибраха. Не си казаха повече нито дума.

XVIII

Козела смяташе, че убийството на Васил Божков ще е следващият показан разстрел. Убеди се в това още след публикуването от BBS мафиотски списък на поверителния доклад, съставен от Европейската комисия. Журналистът Малкълм Брабънт заяви недвусмислено:

„Знам съвсем сигурно едно от имената. Този, както изглежда уважаван бизнесмен, чието състояние е натрупано от застрахователния и хазартен бизнес, оглавява списъка на Брюксел. По юридически причини обаче не мога да разкрия дори прякора на човека.“

Козела знаеше още нещо — много политици бяха пряко свързани както с Васил Божков, така и с другите босове. Трябва да се сменят няколко поколения, децата на бившите мутри да минат през Кеймбридж и Харвард, за да скъса властта с престъпността. Козела знаеше и трето нещо — Ахмед Доган и Иван Костов бяха направили безумни пари от политика. И всичко това все повече го убеждаваше в избора му. Единствената алтернатива оставаше Бойко Борисов.

През последните два дена Козела се чувстваше щастлив и животът му изглеждаше прекрасен. Дори заряза водката и намали цигарите. Съзнаваше, че усещането е глупаво за дъртак като него, но не можеше да му противостои.

— Животът е по-силен от всички нас, да му еба майката! — оплакваше се той на нищо неподозиращия Добрин.

— Понякога нищо не разбирам от думите ти.

— Не ти и трябва. Просто се радвай на старци, които се държат като юноши.

— Да не си влюбен в майка ми? — изгледа го подозрително Добрин.

— Я го гледай какъв пророк бил? — подръпна козята си брада Козела. И свойски предложи: — Искаш ли днес да влезем в езерото за риба?

Козела беше поръчал лодката предния ден. Марина най-сетне го допусна в стаята си. Не говориха нищо.

* * *

Прегърнаха се и се любиха, както могат да го направят само двама души, които се обичат и отдавна са прехвърлили зенита си. Точно затова той нито искаше, нито би си позволил да обясни на Добрин. Знаеше колко малкият обича риболова и затова реши да го изненада с подарък. И двамата нямаха намерение да гласуват. Денят им беше напълно свободен. Навлязоха дълбоко навътре и хвърлиха въдиците.

— Ще ми кажеш ли някога какво се случи след десети ноември 1989 година? — попита Добрин. Той напредваше неудържимо в журналистиката и всеки ден осъзнаваше колко ценен капитал е информацията. А Козела разполагаше с тонове от нея.

— Комунистите раздадоха много тежки пари на неподходящи хора, това се случи — вторачи се в плувката си Козела. — Тези хора превърнаха парите в просташки лукс и се оградиха с охрана, вместо да ги умножат в работещ капитал. Така започна гангстерската война.

— В какво се изразяваше просташкия им вкус?

— Кой знаеше например за Евгени Стефанов — Женята, дясната ръка на Поли Пантев? Няколко генерала от Държавна сигурност и такива като мен. Сервитьорът, който му сервираше супата в ресторанта бе длъжен да опита пред него.

— Не може да бъде!

— Не бива да бъде, но е факт. Нещата около подобни хора се осветляват, когато мутрите им увиснат по некролозите. Чуеш ли за някого да се шуми по медиите, да знаеш, че вече има интерес от определени среди да се отърват от „старите артисти“. Въпросът е кой точно дърпа конците.

— И кой ги дърпа според теб?

— Косьо Самоковеца, Димата Руснака, Антон Милтенов — Клюна, Иван Тодоров — Доктора, Илия Павлов, Фатик, Крушата, Крокодила и за когото още се сетиш са брънки от една верига, а ключът от катинара държи един човек. Който и да е той няма да ти го кажа, защото не е здравословно.

— Значи да очакваме още трупове, така ли?

— Естествено. Въпрос на време.

* * *

Бялата риба се появи заедно с изгрева на слънцето. Двамата мигновено прекъснаха разговора и започнаха да хвърлят в лодката улова. Към девет часа бяха натрупали около пет килограма.

— Ще се прибираме ли? — попита Козела.

— Нека да поседим още малко — предложи Добрин. — Обичам утрините на вода.

Точно в този момент усетиха труса. Лодката плавно се повдигна на около метър и отново слезе. Под нея мина силна подводна вълна. След това видяха как вилата подскача смешно върху себе си, избухва в ярък, ослепителен пламък и се разпада на парчета.

За двамата мъже в лодката светът престана да съществува.

XIX

Взривът край Девинското езеро отекна тутакси в цялата държава. Всички телевизии излъчиха видеорепортажи от събитието. Големите вестници му отделиха челните си страници. Вилата, която беше наел Козела, изглеждаше изключително жалко. Не можеше да има оцелял човек. И въпреки това нямаше нито един загинал.

След като мъжете излязоха на риболов, линейката на районната болница прибра Марина по спешност. Тя без друго трябваше да даде дежурство в изборния ден, но този път тръгна малко по-рано и това я спаси.

Добрин загуби ума и дума. Козела обаче побесня. Вече нищо не можеше да спаси Флора. Намериха собственика на вилата пребледнял и разтреперан. Той беше местен бизнесмен от най-долнопробните и само преди година вкара всичките си пари в тази постройка.

— Спокойно, тарикат! — потупа го по рамото Козела. — Ще ти възстановя вилата и ще вдигна още един етаж отгоре.

— Не можеш да живееш повече тук.

— Това е очевидно.

— Дори след като я възстановиш, искам да кажа. Много се гърми около теб.

— За колко я продаваш?

— За милион лева.

— Ти луд ли си бе? — ухили се Козела. — Я виж на какво прилича? Ако ѝ вземеш десет хиляди в този вид, значи си извадил късмет.

— Заради теб ми я гръмнаха.

— Добре де, утре ще ти преведа милиона и ми се махай от главата. Само ми намери строители и повече да не те виждам!

За разлика от Добрин, Марина реагира спокойно на атентата. Или вече беше свикнала със странните събития около Козела, или просто беше се примирила. Пристигна с първата линейка до къщата, прегърна двамата си мъже и не каза нито една укорна дума. После

навлезе плахо сред развалините. Полицайте не посмяха да я спрат. Марина откри мястото, където само преди час се намираше нейната стая и съвсем спокойно и делово започна да събира остатъците от попиления си багаж.

— Предполагам, че ще се преместиш при мен! — обърна се тя към Козела.

— Ако Добрин няма нищо против, идвам! Не ми останаха много места по света.

— Идвай — кимна Добрин. — Аз се изнасям завинаги.

Прекараха вечерта кротко и спокойно, сякаш нищо не бе станало. Козела наблегна предимно на водката и на цигарите, като през цялото време поддържаше конферентна връзка по сателитния си телефон с всички краища на света. Дори се понапи и държа реч.

— Нали казваше, че българският бандит се е променил? — закачи го Добрин. — А взривиха вилата ти като в добрите първи години на демокрацията.

— Мутрата мутира — вдигна пръст Козела. — Тя вече не е оная карикатура на момчето с дебел врат и бухалка. Мутрата махна анцузите и ланците. Около нея вече се въртят счетоводители, юристи и учители по английски. За нея работи мозъчен тръст. Мутрата научи, че само със силови методи работата не става. Тя облече сивата икономика в бизнес структура и програми. Животът принуди мутрите да търсят друга маска, друга мимикрия. Не върви вече да се крият. Не могат да се появят някъде и всичко живо да се парализира от ужас. Ако през деветдесетте години бяха още пеленачета, то етапът на развитие, до който са стигнали днес е пубертет. Скоро ще могат да гласуват и затова властта ги прикотква. А вилата я взриви една тъпа влаинка. И ще си плати.

* * *

На другия ден Козела за пореден път изчезна в типично свой стил. Остави на Марина кратка бележка: „Чакай ме! Ще се върна завинаги“.

Междувременно на първия тур на изборите в България се случи точно това, което той очакваше. Социалистът Първанов набра огромна

преднина с гласовете на турците. Десният кандидат отпадна и на балотаж отиде националистът Волен Сидеров с гласовете на българите. Всички недоволни обвиниха Бойко Борисов, заради отказа му да участва. Малцината доволни го похвалиха. Подземният свят изобщо не реагира. Запазването на статуквото на президентската власт го удовлетворяваше напълно, защото бяха свикнали открай време със социалистите. Всъщност повечето гангстери бяха техен продукт. Те си ги отглеждаха и те си ги убиваха. Освен това надеждите на оцелелите се свързваха с бъдещата изпълнителна власт. Макар че възприемаха Бойко Борисов като ренегат, той беше най-добрият вариант и те го очакваха.

Този път Козела реши сам да си свърши работата и да премахне Флора завинаги. Не можеше да ѝ позволи повече да се бърка в живота му. Кацна в Претория в ранния следобед и в четири без пет минути се озова на улицата, където се намиреше доскоро собствената му къща и където сега живееше бившата му жена.

* * *

Младен Михалев — Маджо се премести в Австралия преди два дни. Веднага щом разбра за поредния атентат срещу Козела. Там беше пет минути преди полунощ. Маджо рядко посягаше към алкохола, но този път си беше налял чаша уиски и гледаше с празен поглед ъгъла на стаята. Току-що от България му съобщиха резултатите от изборите. В общи линии те го устройваха. Беше направил голяма услуга на социалистите с предаването на братята Маргини и очакваше в най-скоро време възможност за завръщане. Маджо никога не забравяше, че бизнеса трябва да се държи на къс повод.

* * *

В Белград оставаха пет минути до шест часа следобед. Сретен Йосич лежеше на дивана с вдигнати на дивана крака и гледаше българска телевизия. Изобщо не го интересуваше кой е спечелил първия тур на изборите, а още по-малко дали на втория ще стане

президент социалистът Първанов или националистът Сидеров. Неговата философия беше проста и ефективна — всичко се купува и всеки се продава.

* * *

В България приближаваше пет часа. Добрин разцелува майка си пред къщата, в която беше отрасъл, качи се на колата и отпраща завинаги към София. Имаше официална покана да започне работа в една от големите телевизии. Марина остана съвсем сама. Прибра се в кухнята — единственото място, което можеше да понесе в самотата си. Опита да се свърже с Козела чрез мобилния си телефон, но операторът отговори, че няма връзка. Марина го захвърли на масата и смирено се разплака.

* * *

След изборите Ахмед Доган също реши да отмори. Прибра се в сараите си край София и си поръча чай. Беше доволен. Всичките му планове се изпълняваха точно. Погледна машинално към часовника. Беше пет без пет следобед, източноевропейско време.

* * *

Козела се изправи пред къщата си в Претория и натисна звънеца. От този момент нататък навсякъде по света на Флора ѝ оставаше да живее още девет, осем, седем, шест, пет, четири, три, две, една, нула секунди...

ПОСВЕЩЕНИЕ

На Х. К.

*Защо се срещнахме на този кръстопът?
Нима е трябвало пред теб да спра?
Чуствам се ужасно тръгнала на път,
душата си да уча да бъде по-добра.*

*Дали да търся истината за живота,
спъвайки се в злоба и човешка страст?
Или да забъркам две яйца, за „Бог да прости!“
и да раздам на хората край нас.*

*Караш ме да търся в многото лъжи
истината за човешките ни измерения.
Но никога да не забравям своите мечти
и да не правя жертва своето неверие.*

*А както казваше: „В гората няма страх!“.
Щом стъпил си веднъж — вървиш.
Не можеш ли да се пребориш с „тях“,
остава ти единствено да изгориш!*

ПРОЗРЕНИЯТА НА ХРИСТО КАЛЧЕВ

„СПРЕТЕ ПОЛЕТА НА СОКОЛА“ 2004 Г.

...

— Добре — каза старият „артист“. — Запомняйте! Ако имате устройства, записвайте! Но помнете, че това е първият и последен път, когато ще откровенича пред вас. Без значение дали сте Мосад, ДЕА или ЦРУ. Старите банди в България се изтощиха, избиха се един друг. А тия, които все още са живи, или имат тежки дела като Доктора, Пепи Амигос, Джамов, Златко Баретата и т.н., или играят на сериозни бизнесмени като Маджо, Мартини, Жоро Илиев и пр. Нови вълци излязоха от горите. Бедни, безмилостни и свирепи. Точно на тях вилицата. Сега аз управлявам! Чрез подставени лица, разбира се. Но има нещо по-страшно, което трябва да имате предвид — религиозните войни. В България има десетки терористи от всички световноизвестни или абсолютно анонимни фанатични групировки. И всички те се представят като религиозни просветители. Разбира се, те имат шапка и сериозно покровителство, а това е по-опасно от разюзданите банди на улицата. Едно е някой да продава хероин, кокаин или канабис, а съвсем друго е онзи, който заразява с идеи. Това е по-опасно за вас и достатъчно за мен. Ахмед Доган и компания са най-страшната войнстваща групировка в България. А излишно е да ви казвам, че за тях враговете са двама — юдеите и християнството. Юдеите сте вие, а християнин, макар че не съм — съм аз. Ние всички вкупом сме техни врагове. За това усилията на Ариел Шарон в Израел и на Доналд Ръмсфелд в Америка биха били и безсмислени и наивни, ако навсякъде по света не срещнат подкрепа. Последно изречение, деца! Срещу камикадзетата на Ирак, Палестина, Иран и т.н. търсете живи торпили на изток от Средния изток. А на Запад трябва да се създаде лабораторията за отрова, с която да се залее тази ислямска чума. Ако това е целта ви или поне я схванете като цел, аз в сътрудничество с Влад Аберман ще ви помагам. Ако не, търсете други обходи. На мен

отдавна не ми трябват пари. Трябва ми спокойствие и вие със съдействието на Алкалай, Хакел и службите ще ми го създадете. Ако не, вървете на майната си!

* * *

Аз трябва да се превърна в стар, грохнал Нелсън Мандела и да си оставя шибаните кокали в свещената ти земя, Господи!

С големи букви на син фон пишеше „Ислямски фашизъм“. Това беше интервю на някакъв българин, американски политолог Алекс Алексиев. Името не му говореше нищо, но Козела се зачете. На въпроса за ислямския екстремизъм Алексиев отговаряше със смелостта на картечар. Прочете интервюто три пъти. Този умен и смел българин не се свенеше да бърка дълбоко в раната, още повече той проследяваше генезиса на ислямския екстремизъм и не го различаваше по нищо от фашизма, болшевишкия комунизъм или която и да е било друга доктрина на насилничество. На въпроса как се е появил този феномен или чума, наречен ислямски екстремизъм, и има ли връзка с религията, Алексиев отговаряше: „Тънка, това е като с болестта. Дори човек да се справи със симптомите не бива подценява причинителите. Ислямофашизмът както го наричаше той, е тоталитарна идеология, която осъжда на смърт всички другояверци, били те християни или юдеи, т.е. т.нар. неверници. Разбира се, че това е деформация на Корана, но и Светата инквизиция деформира християнството и проля потоци от кръв в името на правата вяра. Нравствено мюсюлманите са в седми век, летоброенето при тях започва от времето на Абдул Уахаб, който е основоположник на уахабизма. През 1744 г. султанът на Арабия се съюзява с него и провъзгласява принципа «такфир», което преведено значи, че всеки мюсюлманин може да обвини друг в безверие. Разбира се, това противоречи на Корана, но не и на войнстващата доктрина. Целта е проста власт, ислямофашизъм, макар че тези понятия се появяват по-късно, едва през двайсети век, когато изгряват звездите на фанатици като Хасан ал Банна, Абдул ал Маудуди, Мохамед Кутуб, Абдула Азам. Те основават Мюсюлманското братство

през 1928 г., след което идват парите и от бедни бедуини, тези ислямофашисти се превръщат в притежатели на над сто милиарда долара годишно. Само шестстотин милиона долара от тях те похарчиха за подпалване на огнища на Балканите, Босна, Косово, Македония. Вижте само колко джамии построиха в България. Това са войнстващи групировки, които се крият зад международните фондации «Ал Харамайн» и «Ал Тай Бах» и всичко това е война срещу западните цивилизации“. На края на интервюто, журналистът задал още един въпрос: „Как бихте познали, че екстремистите действат и в България?“. „По най-простия начин — отговаря този умен мъж. — Български мюсюлманчета се изпращат в Мека и Медина, обучават се и се връщат като воители на враговете на фатерланда^[1] си. Всичко, което не е ислямофашизъм, подлежи на унищожение. А там са християнският свят и юдаизмът. Който си въобразява друго или е глупак, или наивник.“

Дали Христо Калчев отново ще се окаже пророк, или не, това засега не можем да кажем.

Който доживее ще види...

ОТ ИЗДАТЕЛЯ

... И ето, то се сбъдна.

Първанов отново стана президент. Освободиха Сретен Йосич срещу минимална гаранция и го върнаха на сърбите. Бойко отказа да участва в състезанието. Очевидно тази власт не му стигаше. ГЕРБ все още не съществува като политическа формация.

Едва след смъртта човек разбира кои са истинските му приятели и врагове. Предполагам, че аз няма да съм изключение.

„Бъди свидетел на времето, ако останеш след мен — поръча ми Ицо. — Ще ти разкажа, когато дойда при теб на небето!“

Той обаче ме изпревари.

„Заклевам Те!!! — каза ми още той. — Намери начин да довършиш това, което съм започнал. След мен остава моето семейство, след теб — твоето.“

Дали съм успял да довърша делото на Ицо, не знам. Решавайте вие. Мога само да кажа, че ми беше много трудно.

Ицо си беше пророк. Никой никога не е в състояние да предвиди истинските си приятели и истинските си врагове. Според него гробът погребва греховете ни и примирява хората. Животът обаче се оказва безмилостен отколкото смъртта.

Почивай в мир!

Аз идвам!

София

[1] Фатерланд — бащина земя (англ.). ↑

Издание:

Автор: Христо Калчев

Заглавие: Вълчи капан II

Издание: първо

Издател: Световит

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: българска

Печатница: „Полипринт“ АД, Враца

ISBN: 954-9761-10-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12782>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.